

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

(ΚΑΙ Α' ΕΤΟΥΣ ΣΥΝΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ Γ' ΚΑΙ Δ')

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΗΡΗΣ ΣΕΙΡΑ

Βοηθητικῶν Βιβλίων Δημοτ. Σχολείων

Α' ΘΡΗΣΚΕΤΤΙΚΑ

1. Καμπανᾶ: Παλαιὰ Διαθήκη Γ'
2. » Καينὴ Διαθήκη Δ'
3. » Ἐκκλησ. Ἱστορία Ε'
4. » Κατ. Λειτουργ. ΣΤ'
5. » Εὐαγ. Περ. Ε' - ΣΤ'

Β' ΙΣΤΟΡΙΚΑ

1. Καμπανᾶ: Ἡρωϊκὴ Ἑλλάδα Γ'
2. » Ἱστ. Ἀρχ. Ἑλλ. Δ'
3. » Ἑλλ. Ἱστορ. ΓΔ)Α'
4. » Ἑλλ. Ἱστορ. ΓΔ)Β'
5. » Βυζαντ. Ἱστορία Ε'
6. » Ἱστ. Ν. Ἑλλ. ΣΤ'
7. » Ἀγωγή Πολίτου Ε'
8. » Ἀγωγή Πολ. ΣΤ'
9. Πεντέα: Βυζαντινὴ Ἱστορία Ε'

Γ' ΓΛΩΣΣΙΚΑ

1. Καμπανᾶ: Ὁδηγὸς Ἀλφαβ(ε)ρίου
2. » Λεκτ. Ἀσκήσεις Α'
3. » Λεκτ. Ἀσκήσεις Β'
4. » Νεοελλην. Γραμμ. Β'
5. » Νεοελλην. Γραμμ. Γ'
6. » Νεοελλην. Γραμμ. Δ'
7. » Νεο. Γραμ. Ε' - ΣΤ'
8. » Γραμ. Καθ. τεύχ. Α'
9. » Γραμ. Καθ. τεύχ. Β'
10. » Ἐκθέσεις Γ'
11. » Δ'
12. » Ε'
13. » ΣΤ'
14. Καλὸς ὁδηγὸς Ἀναγνωστικοῦ Γ'
15. » » Δ'
16. » » Ε'
17. » » ΣΤ'

Δ' ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

1. Καμπανᾶ: Ἀριθμητικὴ Α'
2. » » Β'
3. » » Γ'
4. » » Δ'
5. » Μεθ. Ἀριθ. Ε' - ΣΤ'
6. » Γεωμετρία Ε' - ΣΤ'

Ε' ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

1. Γεωργίου: Πατριδογνωσία Α'
2. » » Β'
3. Καμπανᾶ: » Γ'
4. » Γεωγραφ. Ἑλλάδος
5. » » Ἠπείρων
6. » » Εὐρώπης

ΣΤ' ΦΤΣΙΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

1. Καμπανᾶ: Φυσικὴ Ἱστορία Γ'
2. » » Δ'
3. » » Ε'
4. » » ΣΤ'
5. » Φ. Ἱστ. Ε' - ΣΤ') Α'
6. » Φ. Ἱστ. Ε' - ΣΤ') Β'
7. » Φυσικὴ Χημεία Ε'
8. » » ΣΤ'
9. » Φ. Χημ. Ε' - ΣΤ') Α'
10. » Φ. Χημ. Ε' - ΣΤ') Β'
11. Πεντέα-Καρολῆ: Φυσ. Χημ. Ε'
12. » » » ΣΤ'
13. » » Φ. Χ. Ε' - ΣΤ') Α'
14. » » Φ. Χ. Ε' - ΣΤ') Β'

Ζ' ΤΕΤΡΑΔΙΑ — ΤΕΧΝΙΚΑ — ΧΑΡΤΑΙ

1. Καμπανᾶ: Τετρ. Ἀριθ(η)κῆς Α1
2. » » » Α2
3. » » » Β1
4. » » » Β2
5. » » » Γ'
6. » » » Δ'
7. » » » Ε'
8. » » » ΣΤ'
9. » » Γεωμετρίας Ε'
10. » » » ΣΤ'
11. » » Νεοελ. Γραμ. Γ'
12. » » » Δ'
13. » » » Ε'
14. » » » ΣΤ'

1. Βλαχιά: Χαρτογρ. Ἑλλάδος Α' τ.
2. » » » Β' τ.
3. Καμπανᾶ: Χαρτογρ. Ἠπείρων
4. » » Εὐρώπης
5. Νέος Γεωγραφ. Χάρτης Ἑλλάδος
6. » » » Εὐρώπης
7. » » » Ἀσίας
8. » » » Ἀφρικῆς
9. » » » Ἀμερικῆς
10. » » » Ὠκεανίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	5
2. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι	6
3. Ὁ Παράδεισος	7
4. Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων	8
5. Οἱ πρωτόπλαστοι διώχονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο	9
6. Ὁ κατακλυσμὸς	11
7. Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ	13

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ	15
2. Ἡ καταστροφή στὰ Σόδομα καὶ Γόμορα	16
3. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰσαάκ	18
4. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ	18
5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	20
6. Ἡσαὺ καὶ Ἰακώβ	22
7. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	23
8. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	25
9. Ὁ Ἰακώβ ἐπιστρέφει στὴ Χαναάν	27
10. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοί του	29
11. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	31
12. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	32
13. Ὁ Ἰωσήφ ἀποφυλακίζεται	33
14. Οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	35
15. Ἡ φανέρωση τοῦ Ἰωσήφ	38
16. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	40

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ο ΜΩΥΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ

1. Ἡ γέννηση καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Μωυσῆ	42
2. Ὁ θεὸς φανερῶνεται στὸ Μωυσῆ	44
3. Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραώ	47

4. Διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσης	49
5. Πορεία στήν ἔρημο	50
6. Οἱ δέκα ἐντολές	52
7. Ἡ ἀπιστία τῶν Ἰσραηλιτῶν	54
8. Οἱ Ἰσραηλίτες κατασκοπεύουν τὴ Χαναάν	55
9. Νέα πορεία στήν ἔρημο. Θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	56
10. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	57
11. Ἱστορία τοῦ Ἰώβ	60

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ἡ ἐποχὴ τῶν κριτῶν	62
2. Ὁ Γεδεὼν	62
3. Ὁ Ἰεφθάε	64
4. Ὁ Σαμψών	65
5. Ὁ Ἡλὶ	68
6. Ὁ Σαμουὴλ	68
7. Ἡ ἱστορία τῆς Ρούθ	69

ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ	71
2. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	72
3. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Δαβὶδ	74
4. Ὁ Δαβὶδ γίνεται βασιλιάς	75
5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ	76
6. Ὁ Σολομών	77

ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Τὸ ἔργο τῶν προφητῶν	80
2. Ὁ προφήτης Ἡλίας	80
3. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας	82
4. Ὁ προφήτης Ἰερεμίας	82
5. Ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ	83
6. Ὁ προφήτης Δανιὴλ	84
7. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	85
8. Ὁ Ἰωνᾶς	86

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΩΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

Ὁ ὁμορφος κόσμος ποὺ εἶναι γύρω μας, κάποτε δὲν ὑπῆρχε. Οὔτε ὁ οὐρανὸς μὲ τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τ' ἀστέ-
ρια. Οὔτε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά. Οὔτε ἡ θάλασσα μὲ τὰ ψά-
ρια. "Ἐνα ἀπέραντο χάος καὶ βαθὺ σκοτάδι τὰ σκέπαζε ὅλα.

Ὑπῆρχε ὅμως ὁ πανάγαθος Θεός. Σὰν παντοδύναμος,
ὅχι μόνον μποροῦσε τὸ βαθὺ σκοτάδι νὰ σβῆσῃ ἀλλὰ καὶ
νὰ φέρῃ στὴ ζωὴ ὅλον τὸν κόσμον. Τοῦτο τὸν κόσμον, ὁ Θεὸς
δημιούργησε σὲ ἕξι μέρες μόνο μὲ τὸ λόγο του.

Καὶ εἶπε ὁ καλὸς Θεός: «Νὰ γίνῃ τὸ φῶς!».

Κι ἀμέσως ἐγίνε τὸ φῶς καὶ χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σκοτά-
δι. Τὸ φῶς ὀνόμασε μέρα καὶ τὸ σκοτάδι νύχτα. "Ἔτσι
τέλειωσε ἡ πρώτη μέρα τῆς δημιουργίας.

Τῇ δεύτερῃ μέρᾳ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

Τὴν τρίτῃ μέρᾳ χώρισε τὴ στεριά ἀπὸ τὴ θάλασσα.
"Ἔτσι σχηματίστηκαν στὴ στεριά τὰ ποτάμια κι οἱ λίμνες,
φύτρωσαν κάθε λογῆς φυτὰ καὶ τὰ καρποφόρα δέντρα φορ-
τώθηκαν μὲ γλυκοὺς καὶ νόστιμους καρπούς.

Τὴν τετάρτῃ μέρᾳ ὁ Θεὸς εἶπε κι ἐγίνε ὁ ἥλιος νὰ
φωτίζει τὴ γῆ ὅταν εἶναι μέρα καὶ τὸ φεγγάρι μὲ τ' ἀστέρια
νὰ φέγγουν κάτω στὴ γῆ, ὅταν τὴ σκεπάζῃ τὸ πηχτὸ σκο-
τάδι τῆς νύχτας.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ἔγιναν στὸ νερὸ τὰ ψάρια καὶ στὴ στεριά τὰ πουλιά.

Εὐχαριστημένος ὁ καλὸς Θεός, γιὰ τὰ δημιουργήματά του, εὐλόγησε τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά καὶ εἶπε: «Ν' αὐξάνεσθε καὶ νὰ πληθύνεσθε...».

2. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι

Εἰσέφερε ἡ ἕκτη ἡμέρα. Καὶ εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Τώρα νὰ γίνουν ὅλα τὰ ἔρπετά καὶ τὰ ζῶα τῆς στεριᾶς». Καὶ ἀμέσως ἔγιναν ὅλα τὰ ἔρπετά καὶ τὰ ζῶα, ἀπὸ τὰ πιὸ μικρά ὡς τὰ πιὸ μεγάλα. Καὶ εἶπε πάλι:

«Ἄς κάμω τώρα καὶ τὸν ἄνθρωπο, ὅμοιό μου, νὰ εἶναι κύριος σ' ὅλη τούτη τὴ δημιουργία μου».

Πῆρε λοιπὸν πηλό, τὸν ἔπλασε καὶ τοῦ φύσηξε στὸ πρόσωπο πνοὴ ζωῆς. Ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος καὶ ὀνομάστηκε Ἀδάμ. Κατόπιν ὁ Θεὸς ἀποκοίμησε τὸν Ἀδάμ, ἔκοψε ἓνα κομμάτι ἀπὸ μιὰ πλευρά του καὶ ἔπλασε καὶ τὴν πρώτη γυναῖκα, τὴν Εὔα, νὰ τὴν ἔχη γιὰ σύντροφο.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα καὶ εἶπε: «Ν' αὐξάνεσθε καὶ νὰ πληθύνεσθε καὶ μὲ τὸ λογικὸ σας νὰ κυριέφετε ὅλη τὴ γῆ».

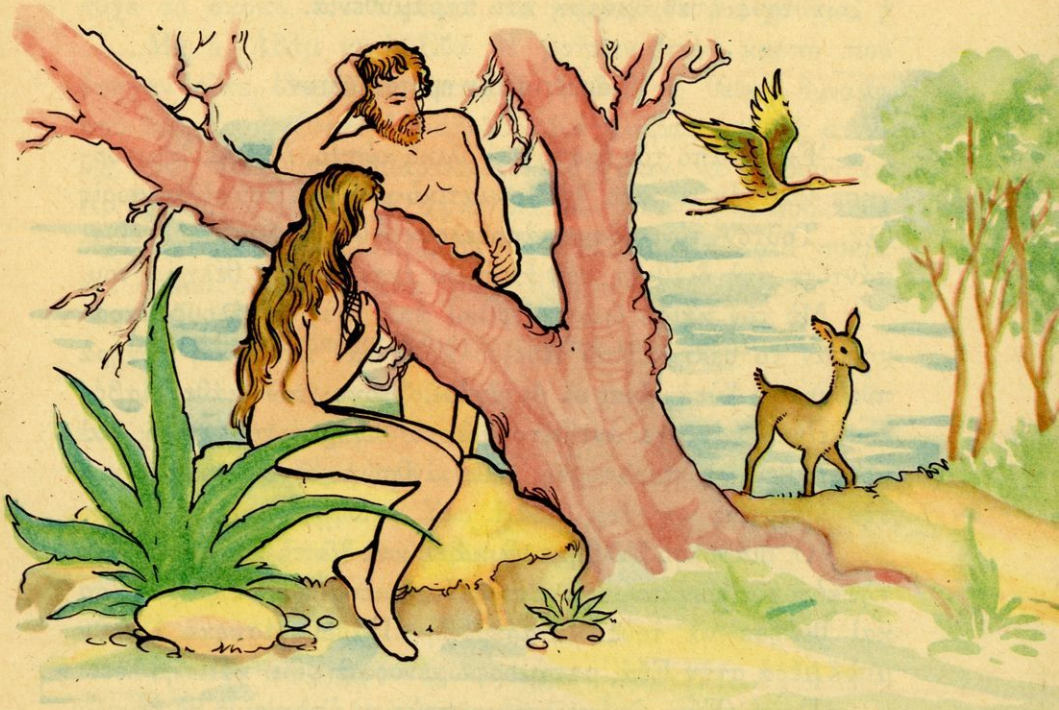
Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὔα, ἐπειδὴ πλάστηκαν πρῶτοι, λέγονται πρωτόπλαστοι. Ἀκόμη λέγονται καὶ προπάτορες γιὰτὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ προέρχεται ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Εὐχαριστημένος πιά ὁ καλὸς Θεός, γιὰ ὅλα τοῦτα τὰ δημιουργήματά του, τὴν ἑβδόμη μέρα ἀναπαύθηκε. Ἡ μέρα αὕτη ὀνομάστηκε Σάββατο καὶ σημαίνει μέρα ἀναπαύσεως.

3. Ὁ Παράδεισος

Τοὺς πρωτόπλαστοὺς ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἄφησε στὴν τύχη τοὺς ἀλλὰ φρόντισε ἰδιαίτερα γι' αὐτούς.

Τοὺς ὁδήγησε λοιπὸν σ' ἓναν ὠραῖο κῆπο πού εἶχε κάθε λογῆς καρποφόρα δέντρα καὶ ἄφθονα λουλούδια. Ἐπάνω

Ἡ ζωὴ τοὺς ἐκεῖ στὸν Παράδεισο ἦταν εὐτυχισμένη . . .

στὰ δέντρα κελαιοῦσαν γλυκόλαλα πουλιὰ καὶ στὰ καταπράσινα λιβάδια ἔβοσκαν ἄφθονα ζῶα, μικρὰ καὶ μεγάλα.

Τοῦτον τὸν κῆπο, πού λεγόταν *Παράδεισος*, ὁ Θεὸς χάρισε στοὺς πρωτόπλαστοὺς κι ὅρισε νὰ μένουν ἐκεῖ. Γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ ὅμως, ἂν θὰ ἀκολουθοῦν τὴν ἐντολή του, τοὺς εἶπε:

«Μπορεῖτε νὰ τρῶτε καρπούς ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ἔστω, θὰ τιμωρηθῆτε». Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ ἀπαγορευμένο δέντρο.

Εὐχαριστημένοι ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά, ποὺ ὅλα ἐκεῖ στὸν Παράδεισο ἦσαν στὴ διάθεσή τους, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι κι ἡ ζωὴ τους ἦταν ὁμορφὴ καὶ παραμυθένια.

4. Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὁρατὸ καὶ ὕλικό κόσμο, ὁ Θεὸς δημιούργησε καὶ τὸν ἀόρατο ἢ πνευματικὸ κόσμο, ποὺ εἶναι χωρὶς ὕλη. Τοῦτον τὸν κόσμο ἀποτελοῦν οἱ ἄγγελοι, ποὺ εἶναι πάντοτε στὴ διάθεση τοῦ Θεοῦ κι ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄγγέλους παρὰκουσαν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου κι ἔγιναν κακὰ καὶ πονηρὰ πνεύματα. Αὐτὰ εἶναι οἱ διάβολοι. Ἔργο τοῦ κάθε διαβόλου εἶναι πάντοτε ἀντίθετο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθεῖ νὰ παρασέρνῃ τοὺς ἀνθρώπους στὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ διάβολος βάλθηκε νὰ κάμῃ καὶ δῶ τὸ κακό. Ζήλεψε τὴν εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων ἐκεῖ μέσα στὸν Παράδεισο καὶ θέλησε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Παρουσιάστηκε λοιπὸν μιὰ μέρα στὴν Εὐά, μεταμορφωμένος σὲ φίδι, καὶ τῆς λέει:

— Γιατί, Εὐά, δὲν τρῶτε καρπούς κι ἀπὸ κεῖνο τὸ δέντρο;

— Ὁ Θεὸς τὸ ἀπαγόρευσε, τοῦ λέει ἡ Εὐά. Ἔστω, θὰ γίνωμε δυστυχισμένοι καὶ θὰ πεθάνωμε!...

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λές, ἀπάντησε πονηρὰ τὸ φίδι. Τοῦναντίον, ἂν φᾶτε θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί. Νά! γιὰ τὸ σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε.

Ἡ Εὐα ἔπεσε στὴν παγίδα. Ξεχνώντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ τὴν ἔπλασε, κόβει τότε ἓναν καρπὸ ἀπὸ τὸ ἀπαγορευμένο δέντρο καὶ τρώει. Κατόπιν φωνάζει τὸν Ἀδὰμ καὶ τρώει κι αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο καρπὸ! Τὸ φίδι μόλις πέτυχε τὸ σκοπὸ τοῦ σὺρθηκε στὰ χαμόκλαδα καὶ χάθηκε.

Μὰ ὁ Ἀδὰμ κι ἡ Εὐα δὲ βρῆκαν στὸν καρπὸ ποὺ ἔφαγαν οὔτε ἰδιαίτερη νοστιμάδα, οὔτε τὴ θεϊκὴ δύναμη ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ διάβολος. Κατάλαβαν ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ πὼς εἶναι ἀμαρτωλοὶ κι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται. Κι ὄχι μόνον τοῦτο. Ἐξαφνα βλέπουν πὼς κι οἱ δύο τους εἶχαν μείνει γυμνοί! Κόβουν τότε κλαδιὰ ἀπὸ μιὰ συκιά καὶ σκεπάζουν τὴ γύμνια τους. Κατόπιν κρύφθηκαν.

5. Οἱ πρωτόπλαστοι διώχνονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Κατὰ τὸ δειλινὸ ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ γύριζε στὸν Παράδεισο:

— Ἀδὰμ! Ἀδὰμ! ποῦ εἶσαι;

— Ἀκουσα τὴ φωνή Σου, Κύριε καὶ κρύφτηκα, γιατί εἶμαι γυμνός! ἀπαντᾷ φοβισμένος ὁ Ἀδὰμ.

— Καὶ γιατί κρύφτηκες; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ; τοῦ λέει ὁ Θεός.

— Ἡ Εὐα μὲ παρακίνησε, Κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Ἀδὰμ.

Γυρίζει τότε ὁ Θεὸς στὴν Εὐα καὶ αὐστηρὰ τῆς λέει:

— Γιατί, Εὐα, τὸ ἔκαμες αὐτό;

— Τὸ φίδι μ' ἐγέλασε! τοῦ λέει φοβισμένη ἐκείνη.

Ὁ Θεὸς ὀργίστηκε γιὰ τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν ἄπαρκή κοῦ τῶν πρωτοπλάστων καὶ τοὺς καταράστηκε!

Στὸ φίδι ἔδωσε αὐτὴν τὴν κατάρρα: «Νὰ εἶσαι καταραμένο, νὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιά καὶ νὰ τρῶς χῶμα! Αἰῶνιο μίσος νὰ ὑπάρχει μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων».

Στὴν Εὐα εἶπε: «Νὰ γένῃς τὰ παιδιὰ σου μὲ πόνους.

νά τὰ μεγαλώνης μέ στενοχώριες καί νά εἶσαι πάντα ὑποταγμένη στόν ἄνδρα σου!».

Τέλος στόν Ἀδάμ εἶπε: «Εσύ, Ἀδάμ, νά ἐργάζεσαι καί νά κερδίζης τὸ ψωμί σου μέ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου

Ἕνας ἄγγελος τοὺς ἐδιώξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο...

σου καὶ βάσανα ὥσπου νά πεθάνης. Γιατί δὲ θά εἶσθε πιά ἀθάνατοι, ἀλλὰ θνητοί!»

Ὅστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Θεὸς ἔντυσε τοὺς πρωτόπλαστους μέ δερμάτινους χιτῶνες, γιὰ νά μὴν εἶναι γυμνοὶ κι ἓνας ἄγγελός του τοὺς ἐδιώξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἄλλ' ὁ Θεός, πού εἶναι πολυεύσπλαχνος, λυπήθηκε τοὺς πρωτόπλαστους καὶ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ χαθοῦν. Εὐλόγησε τὴν ἐργασία τους, τὰ χωράφια πού δούλευαν ἐδιναν ἀρκετὸ εἰσόδημα καὶ ζοῦσαν καλὰ.

Τὸ ἁμάρτημα τοῦτο τῶν πρωτοπλάστων, λέγεται προπατορικό ἁμάρτημα καὶ μ' αὐτὸ βαρύνεται ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

6. Ὁ κατακλυσμὸς

Ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν πρωτοπλάστων γεννήθηκαν ἄλλα παιδιά, ἀπ' αὐτὰ πάλι ἄλλα κι ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, οἱ ἄνθρωποι στή γῇ πλήθυναν. "Ὅσο ὅμως πλήθαιναν, τόσο ξεχνοῦσαν τὸ Θεὸ καὶ γίνονταν ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοί. Πάντοτε σχεδὸν φιλονικοῦσαν καὶ πολλὰς φορές γίνονταν ἐγκλήματα.

Βλέποντας ὁ Θεὸς πὼς ἡ κακία εἶχε φωλιάσει μέσα τους, ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ μὲ κατακλυσμὸ. Μέσα ὅμως στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ἦταν κι ἓνας πολὺ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ Νῶε. Τὸν Νῶε θέλησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ γιὰ νὰ μὴ χαθῇ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ φτιάσῃ μιὰ μεγάλη κιβωτό, πού νὰ μπορῇ νὰ πλέῃ ἐπάνω στὰ νερά. Μέσα σ' αὐτὴ θὰ ἔβαζε τὴν οἰκογένειά του, ἓνα ζευγάρι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς στεριᾶς κι ἀρκετὲς τροφές, γιατί ὁ κατακλυσμὸς θὰ κρατοῦσε πολὺν καιρό.

Ὁ εὐσεβὴς Νῶε ἄκουσε μὲ προθυμία τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Ἐφτιάσε λοιπὸν τὴν κιβωτό, τὴν ἄλειψε ἀπ' ἔξω μὲ

πίσσα νά μὴν μπαίνουν νερά κι ἔβαλε τὰ ζῶα καὶ τὶς τροφές. Κατόπιν μπῆκε κι αὐτὸς μετὰ τὴ γυναῖκα του, τὰ τρία παιδιά του Σήμ, Χάμ, καὶ Ἰάφεθ, τὶς γυναῖκες τῶν παιδιῶν του καὶ τὰ ἐγγόνια του κι ἡ κιβωτὸς κλείστηκε ἀπὸ μέσα καλά, νά μὴν μπαίνει νερό.

Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι πνίγηκαν καὶ μόνο ἡ κιβωτὸς ἔπλεε ἐπάνω στὰ νερά.

Ἀμέσως σύννεφα σκοτεινὰ σκέπασαν τὸν οὐρανὸ, ἀκολούθησαν ἀστραπὲς καὶ βροντὲς κι ἄρχισε νὰ πέφτῃ ραγδαία βροχή. Λὲς κι ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ. Ὁ κατακλυσμὸς κράτησε 40 μερόνυχτα κι ὅλη ἡ γῆ σκεπάστηκε ἀπὸ νερά. "Οἱ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ πνίγηκαν καὶ μόνον ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἔπλεε ἐπάνω στὰ νερά.

"Ἀμα σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς, βγῆκε ὁ ἥλιος καὶ

τὰ νερά ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν. Τότε ἡ κιβωτὸς κάθησε ἐπάνω στὸ ψηλὸ ὕψος Ἀραράτ, τῆς Ἀρμενίας.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες ὁ Νῶε ἄφησε νὰ βγῇ ἓνας κόρακας γιὰ νὰ δῇ ἂν τραβήχτηκαν τὰ νερά στὴ θάλασσα, μὰ αὐτὸς δὲ γύρισε. Φαίνεται πὼς στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν ὑπῆρχαν πτώματα καὶ βρῆκε ἐκεῖ ἄφθονη τροφή.

Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ μέρες ἔστειλε ἓνα περιστέρι κι ἐκεῖνο γύρισε πίσω. Σὰν πέρασαν ἀκόμη ἑπτὰ μέρες ἔστειλε τὸ ἴδιο περιστέρι κι ὕστερα ἀπὸ ὧρες γύρισε κρατώντας στὸ ράμφος ἓνα κλαδάκι ἐλιᾶς. Τέλος ἔπειτα ἀπὸ ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες ἔστειλε πάλι τὸ περιστέρι ἀλλ' αὐτὸ δὲ γύρισε πιά. Ἀπ' αὐτὸ ὁ Νῶε κατάλαβε πὼς τραβήχτηκαν τὰ νερά. Ἄνοιξε τότε τὴν κιβωτὸ καὶ βγῆκαν ἔξω οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα.

Στὸν τόπο ἐκεῖνο ὁ Νῶε ἔκαμε θυσία στὸ Θεὸ κι Ἐκεῖνος ὑποσχέθηκε πὼς δὲ θὰ κάμῃ πιά κατακλυσμὸ.

Γιὰ σημάδι πὼς θὰ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή του, φάνηκε στὸν οὐρανὸ τὸ οὐράνιο τόξο.

7. Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ

Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Τὰ τρία παιδιὰ τοῦ Νῶε ἔκαμαν κι ἄλλα παιδιά, αὐτὰ ἄλλα κχὶ δὲν τοὺς χωροῦσε πιά ἡ Ἀρμενία. Ἄφησαν λοιπὸν τὴ χώρα ἐκεῖνη, κατέβηκαν στὴν πεδιάδα ποὺ εἶναι ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς Τίγρη καὶ Εὐφράτη κι ἐκεῖ κατοίκησαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι πλήθυναν ἀκόμη περισσότερο κι ἀποφάσισαν νὰ χωρισθοῦν σὲ ὁμάδες καὶ νὰ σκορπισθοῦν στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς. Προτοῦ ὅμως χωρισθοῦν θέλησαν νὰ χτίσουν μιὰ πόλη κι ἓναν

Πύργο, τόσο ψηλό πού ἡ κορυφή του νά φθάνη στὸν οὐρανό.
Ἔτσι ὁ Πύργος θά φαινόταν ἀπὸ παντοῦ καὶ τ' ὄνομά τους
θὰ ἔμενε ἀθάνατο.

Ἀρχισαν λοιπὸν νά ἐργάζωνται ἐντατικὰ κι ὁ Πύργος
ὄλο καὶ μεγάλωνε. Ὅσο ὅμως μεγάλωνε ὁ Πύργος, μεγά-
λωνε κι ἡ φιλοδοξία τῶν ἀνθρώπων πού τὸν ἔφτιαχναν.

Ὁ Θεός, πού δὲν ἀγαπάει τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς φιλό-
δοξους, ἀποφάσισε νά τοὺς τιμωρήσῃ. Ἐκεῖ λοιπὸν πού
ἐργάζονταν, ἔγινε σύγχυση στὴ γλώσσα. Ὡς τότε μιλοῦσαν
ὅλοι τὴν ἴδια γλώσσα καὶ συνεννοοῦνταν καλὰ. Ἀπὸ τὴ
στιγμὴ αὐτὴ κάθε τεχνίτης μιλοῦσε δική του γλώσσα κι
ἔτσι δὲ μπορούσε νά καταλάβῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Πέτρες
ζητοῦσε ὁ ἓνας, ξύλα τοῦ ἔφερε ὁ ἄλλος.

Βλέποντας οἱ τεχνίτες πὺς δὲ μπορούσαν νά συνεν-
νοηθοῦν, σταμάτησαν τὴν ἐργασία καὶ τὸ τεράστιο ἔργο ἔμεινε
ἀτέλειωτο. Ἀπὸ τότε ἡ πόλη ἐκείνη καὶ ὁ Πύργος ὀνομάστη-
καν *Βαβέλ*, πού θά πῇ σύγχυση γλωσσῶν. Στὴ θέση τοῦ
Πύργου τῆς Βαβέλ, ὕστερα ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, χτίστηκε
ἡ σημερινὴ πόλη ἡ Βαβυλώνα.

Κατόπιν οἱ ἄνθρωποι χωρίστηκαν κι ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ.
Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Μεσοποταμία
κι ἀποτέλεσαν τοὺς Σημιτικούς λαούς. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ
Χάμ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Παλαιστίνη πού ὀνομάστηκε
Χαναάν, ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Χάν παιδιοῦ τοῦ Χάμ. Αὐτοὶ
ἀποτέλεσαν τοὺς Χανααναίους λαούς. Τέλος οἱ ἀπόγονοι
τοῦ Ἰάφεθ, ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, πέρασαν στὴν Εὐρώπη.

1. Ὁ Ἀβραάμ

Πέρασαν πολλά χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Μεσοποταμία. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ σιγὰ - σιγὰ ἔχαναν τὴν πίστη τους στὸ Θεὸ κι ὅλο καὶ γίνονταν χειρότεροι.

Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι ἓνας εὐσεβὴς ἄρχοντας, ὁ Ἀβραάμ, ποὺ κατοικοῦσε στὴν πόλη Χαρράν τῆς Μεσοποταμίας, ἐδῶ καὶ 4000 περίπου χρόνια. Μιὰ ἡμέρα ὁ Θεὸς παρουσιάζεται στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέει:

«Ἀβραάμ βλέπω πῶς εἶσαι εὐσεβὴς ἄνθρωπος. Νὰ πάρης τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρρα, τὸν ἀνεψιό σου Λῳτ, τὰ πρόβατά σας κι ὅ,τι ἄλλο ἔχετε καὶ νὰ πᾶτε νὰ κατοικήσετε στὴ Χαναάν. Τὴ χώρα αὕτῃ θὰ δώκω σ' ἐσένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου, θὰ σὲ κάμω ἀρχηγὸ τοῦ λαοῦ μου κι ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς».

Ὁ Ἀβραάμ ἀκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Πῆρε λοιπὸν τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα, τὸν ἀνεψιό του Λῳτ, τὰ ποίμνια κι ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους, πέρασαν τὸν Ἰορδάνη, κι ἔφτασαν στὴ Χαναάν.

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τοὺς δυὸ καλοὺς ἀνθρώπους, τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸ Λῳτ, ἀπόχτησαν πολλὰ πρόβατα κι ἄλλα ζῶα καὶ ζοῦσαν εὐχарιστημένοι.

χούσε. Ἐτσι ὁ Θεὸς καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέστρεψαν κι αὐτὸ στενοχωροῦσε καὶ τοὺς δυό.

Μιὰ μέρα ὁ Ἀβραάμ λέει στὸ Λῶτ:

«Οἱ βοσκοί μας, ἀνεψιέ μου, φιλονικοῦν κάθε μέρα. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ γίνουμε ἐχθροὶ γιὰ τὶς βοσκές τῶν προβάτων μας. Ὁ τόπος στένεψε καὶ πρέπει νὰ χωρίσουμε ἀγαπημένοι. Ἄν θέλῃς πάρε τὰ πρόβατά σου καὶ πήγαινε σ' ἄλλο μέρος· ἀλλιῶς, φεύγω ἐγὼ καὶ μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ».

Ὁ Λῶτ βρῆκε φρόνιμη τὴν πρόταση τοῦ θείου του καὶ δέχτηκε νὰ φύγῃ. Πῆρε λοιπὸν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἔφτασε σὲ μιὰ πλούσια πεδιάδα, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἀνάμεσα στὶς πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορα.

2. Ἡ καταστροφὴ στὰ Σόδομα καὶ Γόμορα

Στὴ νέα χώρα ὁ Λῶτ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος καὶ τὰ πρόβατά του ὅλο καὶ γίνονταν περισσότερα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, πού βρῆκε ἐκεῖ, ἦσαν κακοί. Πολλές φορές ὁ Θεὸς τοὺς εἰδοποίησε μὲ τοὺς ἀγγέλους του νὰ πάψουν ν' ἀμαρτάνουν μὰ αὐτοὶ ὅλο καὶ χειροτέρευαν. Ἐτσι λοιπὸν ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὶς δυὸ αὐτὲς ἀμαρτωλὲς πολιτεῖες, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

Στὸ Λῶτ μ' ἓναν ἄγγελό του παράγγειλε νὰ φύγῃ γρή-

γορα σ' ἄλλη μακρινή χώρα, γιατί οἱ πόλεις αὐτὲς θὰ καίγονταν. Κι ὁ ἄγγελος συμπληρώνει:

«Ὅταν θὰ φεύγετε, δὲν πρέπει νὰ γυρίση κανεὶς πίσω νὰ ἰδῇ τὴν καταστροφή· ὅποιος γυρίση θὰ πάθῃ μεγάλο κακὸ».

Ὁ Λῶτ ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Λίγη ὥρα ἀφ' ὅτου ἔφυγαν, ἄρχισε ἡ καταστροφή μὲ φωτιά καὶ θειάφι ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα καίονταν ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ.

Πίσω τους ἄρχισε ἡ καταστροφή . . .

Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Λῶτ, περιέργῃ γύρισε τὸ κεφάλι της νὰ ἰδῇ τὴ φρικτὴ καταστροφή! Ἀμέσως τότε ἔγινε στήλη ἀπὸ ἀλάτι.

Ὁ Θεὸς τὴν τιμώρησε γιατί παράκουσε τὴν ἐντολή του.

Ὁ Λὼτ μὲ τοὺς ἄλλους συνέχισαν τὸ δρόμο κι ἔφυγαν ἀπὸ τὸν καταραμένον ἐκεῖνον τόπο.

Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα κατόπιν βούλιαξαν, γέμισε τὸ κοίλωμα ὁ Ἰορδάνης καὶ σχηματίσθηκε στὸ μέρος ἐκεῖνο μεγάλη λίμνη. Εἶναι ἡ Νεκρὰ Θάλασσα ποὺ βλέπομε στὸ χάρτη τῆς Παλαιστίνης.

3. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰσαὰκ

Ἀργότερα ὁ Ἀβραὰμ πῆγε στὴν πόλη Χεβρών καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ μὲ τὴ Σάρρα εὐτυχισμένοι.

Ὡστόσο δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδί κι ὁ Ἀβραὰμ ἀποροῦσε πῶς θ' ἀποκτοῦσε ἀπογόνους, ὅπως τοῦ εἶχε εἰπῇ ὁ Θεός. Χρόνια καὶ χρόνια ὁ Ἀβραὰμ μὲ τὴ Σάρρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

Ὁ Μεγαλοδύναμος ἄκουσε τὴν παράκληση τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων κι ἀποφάσισε νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τους. Τρεῖς ἄγγελοι, ἀποσταλμένοι ἀπ' αὐτὸν ἔφτασαν μιὰ μέρα στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀβραὰμ, σὰν ἄγνωστοι ὁδοιπόροι. Ὁ Ἀβραὰμ τοὺς καλοδέχτηκε καὶ στρώθηκε πλούσιο τραπέζι νὰ φᾶνε.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ οἱ ἄγγελοι φανέρωσαν πῶς θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ν' ἀποκτήσῃ ἡ Σάρρα παιδί. Κατόπιν ἐγέναν ἄφαντοι.

Ἡ Σάρρα, πρ' ὅτι ἦταν τότε 90 χρονῶν, ἀργότερα γέννησε ἓνα ἀγόράκι κι ὀνομάστηκε Ἰσαὰκ.

4. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραὰμ

Οἱ γέροντες γονεῖς χαμάρωναν τὸ γιγιό τους ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε.

Μιά νύχτα ὁμῶς ὁ Θεός, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν καὶ εἶπε:

«Ἀβραάμ! Πάρε τὸ παιδί σου, πῆγαινέ το στὸν ἀπέναντι λόφο Μορία κι ἐκεῖ θὰ τὸ θυσιάσῃς γιὰ χάρη μου».

Τὸ πρωτὶ ὁ Ἀβραάμ διηγήθηκε στὴ Σάρρα τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ τοὺς βρῆκε. Ἦταν ἀπαρηγόρητοι. Ἀλλὰ πάλι ἔλεγαν: «Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἔδωσε κι ὁ Θεὸς μᾶς τὸ παίρνει. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομά του».

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἀβραάμ πῆρε τὸ γαῖδουράκι του, τὸ παιδί του καὶ δυὸ δούλους κι ἔφυγαν γιὰ τὸν τόπο τῆς

Ἀβραάμ πάρε τὸ παιδί σου . . .

θυσίας. Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὁ Ἀβραάμ λέει στοὺς δυὸ δούλους:

«Πιστοὶ μου δούλοι, ἐσεῖς μείνετε ἐδῶ. Ἐγὼ μὲ τὸν Ἰσαὰκ θὰ πᾶμε πιὸ ἐπάνω γιὰ τὴ θυσία».

Ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσαν, πατέρας καὶ παιδί σιωπηλοί. ὁ Ἰσαὰκ λέει:

«Καλέ μου πατέρα! Ποῦ εἶναι τὸ ζῶο γιὰ τὴ θυσία;

Τὰ μάτια τοῦ δύστυχου πατέρα βούρκωσαν! Σφούγγισε τότε κρυφὰ τὰ δάκρυά του καὶ κρύβοντας τὸν πόνο τοῦ λέει μὲ στοργή: «Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸ δώκη παιδί μου!»

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ποῦ θὰ γινόταν ἡ θυσία. Σὰν ἐτοιμάστηκε τὸ θυσιαστήριον, ὁ Ἀβραὰμ ἔβαλε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ μονάκριβο παιδί του νὰ τὸ θυσιάσῃ. Τὴ στιγμὴ ποῦ σήκωνε τὸ μαχαίρι ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του, ἄγγελος Κυρίου τὸν προσταίνει:

«Ἀβραάμ! Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς δοκίμασε τὴν πίστη σου. Μὴ θυσιάζῃς τὸ παιδί σου! Νά, θυσιάσας αὐτὸ τὸ κριάρι».

Κι ὁ ἄγγελος χάθηκε.

Ἐκπληκτος ὁ Ἀβραὰμ κατέβασε τὸ χέρι του. Γυρίζει κατόπιν κατὰ κεῖ ποῦ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ καὶ βλέπει ἓνα ὁμορφο κριάρι μὲ τὰ κέρατά μπλεγμένα στοὺς θάμνους. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, τὸ πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ θυσιάζει...

Μετὰ τὴ θυσία, ὁ Ἀβραὰμ μὲ τὸν Ἰσαὰκ κατέβηκαν πρὸς κάτω ποῦ περίμεναν οἱ δοῦλοι, πῆραν τὸ γαῖδουράκι τους καὶ γύρισαν στὴ σκηνή.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν κι οἱ γονεῖς καμάρωναν τὸ μοναχογιό τους ποῦ εἶχε γίνει πιά ἄντρας. Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦταν 36 χρονῶν, πέθανε ἡ Σάρρα, σὲ ἡλικία 127 χρονῶν καὶ τὴν ἔθαψαν σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντὰ στὴ βελανιδιὰ τοῦ Μαβρῆ ποῦ ἦταν στὴν πόλη Χεβρών.

5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαὰκ

Τέσσερα χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τῆς Σάρρας, ὁ Ἀβραὰμ ἀποφάσισε νὰ παντρεύῃ τὸ παιδί του. Ἦθελε νὰ βρῇ γυ-

ναίκα γιά τὸ παιδί του σεμνή καὶ μυαλωμένη, σὰν τὴ δική του. Ἀπὸ τὴ Χαναὰν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ διαλέξῃ νύφη γιά τὸν Ἰσαάκ. Ἔστειλε λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη Ἐλιέζερ μὲ δέκα καμῖλλες καὶ πολλὰ δῶρα στὴ πατρίδα του, τὴ Χαρράν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ ζοῦσε κι ὁ ἀδελφός του Ναχώρ καὶ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ βρῇ μιὰ καλὴ νύφη.

Ὁ Ἐλιέζερ μὲ τοὺς βοηθοὺς του καὶ τὶς καμῖλλες ὅστερ' ἀπὸ μακρινὸ καὶ κουραστικὸ ταξίδι ἔφτασαν στὴ Χαρράν. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ μποῦν μέσα. Κατέβηκαν λοιπὸν ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ στάθηκαν κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι ποὺ ἦταν στὴν ἄκρῃ τῆς πολιτείας. Ἐκεῖ ὁ Ἐλιέζερ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. Καὶ πρόσθεσε:

«Ὅποια κόρη ἔρθει γιά νερὸ καὶ μοῦ δώκῃ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὶς καμῖλλες μου, αὕτῃ θὰ γίνῃ νύφη τοῦ καλοῦ μας Ἰσαάκ».

Κατὰ τὸ δειλινὸ ἄρχισαν νὰ ἔρχονται οἱ νέες τῆς πολιτείας, ἔπαιρναν νερὸ κι ἔφευγαν. Τέλος ἔφτασε μιὰ σεμνή κι ὁμορφὴ κόρη καὶ καλησπέρισε τοὺς ξένους. Ἡ ἄγνωστὴ κόρη ἔδωκε νερὸ στοὺς ξένους καί, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Ἐλιέζερ, πότισε ὅλες τὶς καμῖλλες. Ὁ Ἐλιέζερ χάρηκε μὲ τὴν καλὴ πράξῃ τῆς κόρης καὶ τῆς λέει:

— Πῶς σὲ λένε κόρη μου καὶ ποίαν οὐ κόρη εἶσαι;

— Ρεβέκκα μὲ λένε καὶ εἶμαι κόρη τοῦ Βαθουήλ, ἀπάντησε ἐκείνη.

Ὁ Ἐλιέζερ σήκωσε τότε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ κι εὐχαρίστησε τὸ Θεό, ποὺ τὸν ὀδήγησε στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ. Ὑστερα εἶπε στὴν κόρη:

«Πήγαινε, παιδί μου, στὸν πατέρα σου νὰ τοῦ ἀναγγείλῃς ὅτι ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸ θεῖο του, τὸν Ἀβραάμ».

Ἡ Ρεβέκκα πῆρε τὴ στάμνα τῆς καὶ γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι. Ἐκεῖ διηγήθηκε στὸν πατέρα τῆς ὅλα τὰ καθέ-

καστα κι ἐκεῖνος ἔστειλε τὸ γιὸ τοῦ Λάβαν, νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ξένους στ' ἄρχοντικό του.

Ὁ ἄρχοντας Βαθουήλ μὲ τὸν γέροντα πατέρα του, τὸ Ναχώρ, καλοδέχτηκαν τοὺς ξένους καὶ στρώθηκε πλούσιο τραπέζι. Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Ἑλιέζερ εἶπε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ καὶ παρακάλεσε τὸ Βαθουήλ νὰ δώσουν τῇ Ρεβέκκα γιὰ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ.

Ἡ πρόταση αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ κι ἔδωκαν τὰ χέρια. Κατόπιν ὁ Ἑλιέζερ μοίρασε δῶρα σ' ὅλους καὶ παρακάλεσε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ νύφη. Μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν ἡ Ρεβέκκα συγκινημένη, ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς της, κι ἔφυγε.

Ἡμέρες πολλὰς ταξίδευαν ὥσπου νὰ φθάσουν στὴ Χαναάν. Σὰν ἔφτασαν, ὁ Ἀβραάμ μὲ τὸ παιδί του ὑποδέχτηκαν μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὴ νύφη κι εὐχαρίστησαν τὸν πιστό τους Ἑλιέζερ γιὰ τὴν ἐκλογὴ του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἄρκετὰ χρόνια πέθανε κι ὁ Ἀβραάμ, σὲ ἡλικία 175 χρονῶν, εὐχαριστημένος πρὸς τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ γενάρχης τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ του. Τὸ σῶμα του ἔθαψαν στὴν ἴδια σπηλιά πρὸς εἶχαν θάψῃ καὶ τὴ Σάρρα.

6. Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ

Ὁ Ἰσαάκ κι ἡ Μεσοποταμίτισσα Ρεβέκκα ἦσαν ταιριασμένο ζευγάρι κι ἀπόχτησαν δυὸ ἀγόρια δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἡσαῦ ἔγινε ἓνα γερὸ καὶ σφιχτοδεμένο παλληκάρι μὲ τριχωτὸ σῶμα ἀλλ' ἦταν ἀπότομος κι εὐκόλα παραφερόταν. Τὸν περισσότερο καιρὸ περνοῦσε στὴν ἐξοχὴ κι εἶχε γίνῃ καλὸς κυνηγός. Ὁ Ἰσαάκ ἀγαποῦσε αὐτὸν περισσότερο γιὰτὶ πάντα τοῦ ἔφερνε καλὸ κυνήγι.

Ἀντίθετα ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε νὰ μένη στὸ σπίτι γιὰ νὰ βοηθήη τὴ μητέρα του. Αὐτὸς ἦταν ἐνάρετο παιδί, ἀποφασιστικὸ καὶ γι αὐτὸ πρόκοψε. Ἡ Ρεβέκκα εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὸν Ἰακώβ.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, ποὺ ὑπῆρχε τότε, τὸ πρωτότοκο παιδί γινόταν ἀρχηγὸς καὶ κληρονομοῦσε ὁλόκληρη τὴν περιουσία, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ἡ κληρονομία αὐτὴ λεγόταν πρωτοτόκια. Ἐδῶ πρῶτος εἶχε γεννηθῇ ὁ Ἡσαῦ κι ἐπομένως αὐτὸς εἶχε τὰ πρωτοτόκια. Ὁ Ἰακώβ ἦταν μαλακὸς καὶ φρόνιμος, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ θυμῶνε εὐκολα καὶ δὲν εἶχε καλοὺς τρόπους.

Ὁ Ἡσαῦ γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν ἦταν ἄξιος νὰ πάρῃ αὐτὸς τὰ πρωτοτόκια. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὰ κανόνισε ἔτσι ὥστε νὰ δοθοῦν στὸν Ἰακώβ. Ἄς ἰδοῦμε πῶς ἔγινε κι αὐτό:

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἡσαῦ γύρισε στὸ σπίτι πεινασμένος καὶ κατὰκοπος. Ὁ Ἰακώβ εἶχε μαγειρέψῃ φακὴ ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ δώκῃ καὶ στὸν ἀδελφὸ του νὰ φάῃ. Στὸ τέλος λέει στὸν Ἡσαῦ:

«Θὰ σοῦ δώκω ἓνα πιάτο φακῆς, ἂν δεχθῇς νὰ μοῦ πουλήσῃς τὰ πρωτοτόκια σου».

«Θὰ δεχθῶ γιατί εἶμαι πολὺ πεινασμένος», ἀπάντησε ὁ Ἡσαῦ. Κι ὀρκίστηκε ὅτι παραχωρεῖ τὰ πρωτοτόκια στὸν ἀδελφὸ του «ἀντὶ πινακίου φακῆς».

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἰακώβ ἔδωσε στὸν ἀδελφὸ του λίγο ψωμὶ κι ἓνα πιάτο φακῆς κι ἔφαγε.

7. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ὁ Ἰσαὰκ εἶχε πιά γεράσει καὶ δὲν ἔβλεπε. Ἦταν τότε 137 χρονῶν. Κάλεσε λοιπὸν μιὰ ἡμέρα τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέει:

«Παιδί μου Ἡσαῦ, ἐγὼ ἤερασα πιά καὶ σὲ λίγον καιρὸ θά πεθάνω. Πήγαινε νὰ φέρῃς ἓνα καλὸ κυνήγι, μαγεῖρεψέ το καλὰ καὶ φέρτο μου νὰ τὸ φάω. Θέλω νὰ σ' εὐλογήσω νὰ γίνῃς ἐσὺ ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ μου».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἄκουσε ἡ Ρεβέκκα. Κάλεσε τότε τὸν Ἰακώβ καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ τοῦ λέει: «Πήγαινε παιδί μου γρήγορα στὸ κοπάδι καὶ φέρε δυὸ κατσίκια. Θὰ τὰ μαγεῖρεψω ὅπως ἀρέσουν στὸν πατέρα σου κι ἔτσι θὰ πάρῃς ἐσὺ τὴν εὐλογία, πρὶν γυρίσῃ ὁ ἀδελφός σου ἀπὸ τὸ κυνήγι».

Ὁ Ἰακώβ ἔφυγε, ἔφερε τὰ δυὸ κατσίκια κι ἡ Ρεβέκκα τὰ μαγεῖρεψε γρήγορα. Κατόπιν ἔντυσε τὸν Ἰακώβ μὲ τὰ ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ, τύλιξε τὸ λαιμό του μὲ κομμάτια ἀπὸ δέρμα κατσικιουῦ, νὰ φαίνεται μαλλιάρός, καὶ τὸν ἔστειλε μὲ φαγητὸ στὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἰακώβ πλησιάζει τότε δειλά τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέει:

«Σήκω πατέρα νὰ φᾶς ἀπὸ τὸ κυνήγι ποὺ σοῦ ἔφερα καὶ νὰ μοῦ δώκῃς τὴν εὐλογία σου».

Ὁ Ἰσαάκ, ἀπὸ τὴ φωνή, σὰν κάτι νὰ ὑποψιάστηκε καὶ τοῦ εἶπε νὰ πλησιάσῃ. Τὸν ψάχνει λοιπὸν στὸ λαιμὸ καὶ στὰ χέρια καὶ λέει: «Περίεργο μοῦ φαίνεται! Τὰ χέρια μοιάζουν τοῦ Ἡσαῦ, μὰ ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ».

Ὡστόσο ἐπειδὴ δὲν τὸν γνώρισε, ἔφαγε τὸ φαγητὸ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν εὐλογία νὰ γίνῃ πατριάρχης τοῦ λαοῦ του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισε κι ὁ Ἡσαῦ μὲ καλὸ κυνήγι. Γρήγορα λοιπὸν τὸ μαγεῖρεψε, τὸ πῆγε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέει: «Πατέρα μου! συχώρεσέ με ποὺ ἄργησα, μὰ ἤθελα νὰ σ' εὐχαριστήσω τούτῃ τὴ φορὰ περισσότερο. Σήκω νὰ φᾶς ἀπὸ τὸ ἔξοχο κυνήγι ποὺ ἔφερα καὶ νὰ μοῦ δώκῃς τὴν εὐλογία σου».

Ὁ Ἰσαάκ, κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀπάτη τοῦ Ἰακώβ καὶ στενοχωρήθηκε πολὺ. Ἦταν ὅμως ἀργὰ γιὰτὶ δὲ μπορούσε

νά πάρη πίσω τὴν εὐλογία. "Εφαγε λοιπὸν κι ἀπὸ τὸ φαγητὸ τοῦ 'Ησαῦ κι ὕστερα τοῦ λέει: «Νὰ ἔχῃς παιδί μου τὴν εὐλογία μου καὶ νὰ ζήσης εὐτυχισμένος, ἀλλὰ ν' ἀκοῦς τὸν ἀδελφό σου γιατί αὐτὸς πῆρε πρῶτος τὴν εὐλογία».

Ὁ 'Ησαῦ ὀύμωσε μὲ τὴν πράξη τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ σχεδίαζε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

8. Τὸ ὄνειρο τοῦ 'Ιακώβ

Ἡ Ρεβέκκα βλέποντας πὼς κάθε στιγμή κινδύνευε ἡ ζωὴ τοῦ 'Ιακώβ, τὸν συμβούλεψε νὰ πάῃ στὸν ἀδελφό της τὸ Λάβαν ὥσπου νὰ περνοῦσε ὁ θυμὸς τοῦ 'Ησαῦ. Ὁ 'Ιακώβ δέχτηκε. Χαιρέτησε λοιπὸν μυστικά τοὺς γονεῖς του κι ἔφυγε γιὰ τὴ Μεσοποταμία.

Μὲ τὴν δύση τοῦ ἡλίου ὁ 'Ιακώβ βρέθηκε κατάμονος σὲ μιὰ ἐρημιὰ τῆς Συρίας κι ἔμεινε ἐκεῖ νὰ ξενοχτήσῃ. Ἦταν ἡ πρώτη βραδιά ποὺ βρισκόταν τόσο μακριὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἀφοῦ ἔφαγε ὅ,τι εἶχε μαζί του, προσευχήθηκε στὸ Θεό, ἔβαλε γιὰ προσκέφαλο μιὰ πέτρα, ξαπλώθηκε στ' ἀγριόχορτα καὶ γρήγορα ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν ἡ χειρότερη τῆς ζωῆς του ἀλλὰ κι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γιατί εἶδε ἓνα καλὸ ὄνειρο:

Εἶδε μιὰ τεράστια σκάλα ποὺ ἡ βάση της ἀκουμποῦσε στὴ γῆ, πολὺ κοντά του, κι ἡ κορυφή της ἔφτανε στὸν οὐρανό. Ἀγγελοι κατέβαιναν ἀπὸ τὴ σκάλα αὐτὴ καὶ ἄλλοι τοῦ παράσταναν. Στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας ἦταν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε:

«Εγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατέρα σου 'Ισαάκ! Τὴ γῆ ποὺ κοιμᾶσαι θὰ δώκω κληρονομιά σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου. Ἀπὸ τὸ γένος σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς. Μά, μὴ φοβᾶσαι. Θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσῃς στὴ Χαναάν».

Ἐγώ εἰμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ...

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τότε τρόμαγμένος, κοίταξε γύρω του καὶ εἶπε: «Πόσο φοβερὸς εἶναι ὁ τόπος αὐτός! Ἐδῶ θὰ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ ἢ ἡ πόρτα τοῦ οὐρανοῦ». Καὶ σὲ λίγο πάλι ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ πρωῒ πού ξύπνησε ἔστησε τὴν πέτρα πού εἶχε γιὰ προσκέφαλο ὄρθια καὶ τὴν ἔβαλε γιὰ σημάδι νὰ κτίσῃ θυσιαστήριο, ἂν καμμιὰ φορὰ ξαναγύριζε στὴ Χαναάν. Τὸ μέρος αὐτὸ ὀνόμασε *Βαιθήλ*, δηλ. σπίτι τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν συνέχισε τὸ ταξίδι γιὰ τὴ Μεσοποταμία.

Τέλος ὥστερ' ἀπὸ κοπιαστικὴ πορεία ἔφτασε στὴν πατρίδα τῆς μητέρας του καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ τοῦ Λάβαν. Κοντὰ στὸ θεῖο του ὁ Ἰακώβ ἔμεινε 20 χρόνια καὶ ἔβασκε τὰ πρόβατά του. Στὸ μεταξὺ παντρεύθηκε καὶ ἀπόχτησε δώδεκα παιδιά. Αὐτὰ μὲ τὴ σειρά πού γεννήθηκαν ἦσαν: *Ρουβήμ, Συμεών, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσὴρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν*,

9. Ὁ Ἰακώβ ἐπιστρέφει στὴ Χαναάν /

Στὴ Μεσοποταμία ὁ Ἰακώβ ἀπόχτησε πολλὰ πλούτη καὶ ζοῦσε μὲ τὴν οἰκογένειά του εὐχαριστημένος. Μολαταῦτα νοσταλγοῦσε τὴν πατρίδα του γιατί ἔλειπε πιά 20 χρόνια. Στὸ μεταξὺ ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει. Ἄμα πέθανε καὶ ὁ θεὸς τοῦ ὁ Λάβαν, ἔμεινε σ' αὐτὸν ὅλη ἡ περιουσία καὶ ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴ πατρίδα του, τὴ Χαναάν. «Ὁ θυμὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ ἔχῃ περάσει!», ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Τὴν ἀποφασὴ του αὐτὴ ἐνίσχυσε καὶ ὁ Θεός. Παρουσιάστηκε λοιπὸν μιὰ ἡμέρα στὸν ὕπνο καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου καὶ στοὺς συγγενεῖς σου. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω».

‘Υστερ’ ἀπ’ αὐτὰ πῆρε τὴν οἰκογένειά του, τοὺς δούλους του, τὰ κοπάδια ἀπὸ πρόβατα κι ἄλλα ζῶα κι ἀναχώρησε γιὰ τὴ Χαναάν.

“Ὅταν ἔφτασε στὰ σύνορα τῆς χώρας του, ἔστειλε ἀνθρώπους στὸν ἀδελφό του μὲ πολλὰ δῶρα νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γιὰτὶ φοβόταν μήπως εἶναι ἀκόμη θυμωμένος. Μόλις ἔφυγαν οἱ ἀποσταλμένοι του, ἔκαμε προσευχή στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

‘Ὁ Θεός, παρουσιάστηκε στὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει: «Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ λέγεσαι Ἰσραήλ», δηλαδὴ πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος. Ἔτσι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, ἀπὸ τότε λέγονται Ἰσραηλίτες.

Ἄς γυρίσωμε τώρα στὸν Ἡσαῦ. Ἐκεῖνος εἶχε ἀπὸ χρόνια ξεθυμώσει καὶ περίμενε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή νὰ ἰδῇ τὸν ἀδελφό του. Μόλις λοιπὸν ἔμαθε πὼς ἔρχεται, χάρηκε πολὺ καὶ βγῆκε μὲ τιμητικὴ συνοδεία νὰ τὸν προῦπαντήσῃ.

Μόλις τὰ δυὸ ἀδελφία ἀνταμώθηκαν, ὁ Ἰακώβ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ζήτησε νὰ τὸν συχωρέσῃ. Ὁ Ἡσαῦ ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφό του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν συχώρεσε. Κατόπιν ὁ Ἰακώβ παρουσίασε τὴν οἰκογένειά του στὸν ἀδελφό του καὶ γύρισαν, ἀγαπημένοι πιά, στὸ πατρικὸ τους σπίτι. Ἐκεῖ μὲ μεγαλύτερη χαρὰ δέχτηκε τὸν Ἰακώβ κι ὁ πατέρας του Ἰσαὰκ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη.

Λίγα χρόνια ἀπὸ τότε πέθανε κι ὁ Ἰσαὰκ, εὐχαριστημένος ποὺ ἔβλεπε τὰ παιδιὰ του νὰ ζοῦν ἀγαπημένα καὶ νὰ προοδεύουν. Ἦταν τότε 180 χρονῶν.

10. Ὁ Ἰωσήφ κι οἱ ἀδελφοί του

Ὁ πατριάρχης Ἰακώβ με τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶχε γίνει πολὺ πλούσιος καὶ ζοῦσε με τὴν πολυμελῆ οἰκογένειά του εὐτυχισμένως. Ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά του ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ, γιατί ἦταν πολὺ ἔξυπνος, σεβαστικός καὶ ὑπάκουος. Γιὰ τὰ χαρίσματά του αὐτὰ τοῦ ἔφτιασε ἓνα κόκκινο φόρεμα, πανάκριβο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ διάκριση αὐτὴ προκάλεσε ῥτ ζήλεια τῶν δέκα πρώτων ἀδελφῶν ποὺ εἶχαν γεννηθῇ ἀπὸ ἄλλη μητέρα, τὴ Λεία, καὶ τὸν φθονοῦσαν. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Βενιαμὴν εἶχαν γεννηθῇ ἀπὸ τὴ Ραχὴλ.

Ὁ φθόνος μεγάλωσε ὅταν κάποια ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ διηγῆθηκε στοὺς γονεῖς καὶ τ' ἀδέλφια του δυὸ ὄνειρα ποὺ εἶχε ἰδῇ τὸ προηγούμενο βράδυ:

«Εἴμαστε», τοὺς λέει, «σ' ἓνα χωράφι καὶ θερίζουμε. Τὰ δικά σας δεμάτια ἔγερναν καὶ προσκυνοῦσαν τὸ δικό μου, ποὺ στεκόταν ὀρθιο».

Κατόπιν ὁ Ἰωσήφ διηγεῖται καὶ τὸ δεύτερο ὄνειρο:

«Εἶδα», λέει πάλι, «πῶς ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη κι ἔντεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ με προσκύνησαν».

«Θὰ γίνης παιδί μου βασιλιάς», ἀπαντᾷ ὁ πατέρας, «καὶ θὰ σὲ προσκυνήσωμε ἐγώ, ἡ μητέρα καὶ τὰ ἔντεκα ἀδέλφια σου».

Ἀπὸ τότε ὁ φθόνος ὅλο καὶ θέριεψε στὰ στήθη τῶν ἀδελφῶν καὶ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ ξεκάνουν τὸν Ἰωσήφ. Ἡ εὐκαιρία ἦρθε. Κάποια ἡμέρα λέει ὁ πατέρας στὸν Ἰωσήφ:

«Τ' ἀδέλφια σου, παιδί μου, εἶναι πεινασμένα ἐκεῖ ἔξω στὰ χωράφια ποὺ βόσκουν τὰ πρόβατά μας. Πηγαίνέ τους φαγητὸ νὰ φᾶνε».

Ὁ υπάκουος Ἰωσήφ πῆρε τὸ φαγητὸ κι ἔφυγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρὸσταγὴ τοῦ πατέρα του. Μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τ' ἀδελφία του, τὸν γνώρισαν ἀπὸ τὸ κόκκινο φόρεμα κι ἔλεγαν μεταξύ τους:

«Νά! κι αὐτὸς μὲ τὰ ὄνειρα!» Ἔρχεται νὰ ἰδῇ τοὺς δούλους του! Εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσωμε. Στὸν πατέρα

Τὰ δικά σας δεμάτια ἔγερναν . . .

μας θὰ εἰποῦμε πὼς κάποιο θηρίο τὸν ξέσχισε στὸ δρόμο».

«Εἶναι πολὺ κακὸ αὐτὸ ποὺ σχεδιάζετε», τοὺς λέει ὁ Ρουβήμ, ποὺ ἦταν μεγαλύτερος· «θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός».

Βλέποντας ὅμως πὼς οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰωσήφ, ἀφοῦ σκέφτηκε βρῆκε τὴ λύση:

«Νομίζω», λέει, «πὼς ἀντὶ νὰ βάψωμε τὰ χέρια μας μὲ ἀδελφικὸ αἷμα, καλύτερα εἶναι γὰ τὸν ρίξωμε σ' ἓνα λάκκο

κι ἐκεῖ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα». Αὐτὰ βέβαια τὰ εἶπε γιατί εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ τῇ νύχτᾳ. Ἡ γνώμη αὐτὴ ἄρесе σ' ὅλους. Ἔτσι μόλις ἔφτασε ὁ Ἰωσήφ, τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα μεγάλο λάκκο κι ὕστερα κάθισαν νὰ φᾶνε.

Ἐκείνῃ τὴν ὥρᾳ φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ ἔμποροι Ἰσμηλίτες μὲ καμῖλες φορτωμένες ἐμπορεύματα καὶ πῆγαιναν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰούδας, τότε τοὺς λέει:

«Τὶ θὰ κερδίσωμε ἂν ἀφήσωμε τὸν ἀδελφὸ μας νὰ πεθάνῃ σ' ἐκεῖνο τὸ λάκκο ποὺ τὸν ρίξαμε! Δὲν τὸν πουλᾶμε καλύτερα στοὺς ἐμπόρους νὰ πάρωμε χρήματα, παρὰ νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ μέσα; Ἀδελφός μας εἶναι! Δὲν τὸν λυπᾶστε;»

Ὅλοι βρῆκαν λογικὴ τὴν πρότασι τοῦ Ἰούδα. Ἐβγαλαν λοιπὸν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο, τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους κι ἐκεῖνοι τὸν πῆραν μαζὺ τοὺς στὴν Αἴγυπτο.

Κατόπιν τ' ἀδέλφια τοῦ ἔσχισαν τὸ κόκκινο φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἔβαψαν μὲ αἷμα κατσίκιου καὶ τὸ πῆγαν στὸν πατέρα τους.

«Καλὲ πατέρα», τοῦ λένε, «αὐτὸ τὸ σχισμένο φόρεμα τὸ βρήκαμε στὸ δάσος. Μήπως εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μας»;

Ἀλίμονό μου! λέει ὁ Ἰακώβ. Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι τοῦ ἀγαπημένου μου παιδιοῦ, ποὺ τὸ ἔστειλα νὰ σᾶς φέρῃ φαγητό. Κάποιο θηρίο τὸ ξέσχισε. Κι ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητος.

11. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ἀφήνωμε τὸν Ἰακώβ στὴ δυστυχία του, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ἰωσήφ στὸ πικρὸ ταξίδι τῆς ἐξορίας.

Οἱ ἔμποροι, ἅμα ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, τὸν πούλησαν στὸν Πετεφρῇ ποὺ ἦταν ἄρχοντας τοῦ Φαραῶ κι ἔμενε στὸ παλάτι. Στὸ σπίτι ἐκεῖνο ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε καλὴ διαγωγὴ κι ἔτσι ὁ Πετεφρῆς τὸν ἔκαμε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ ἦταν κακιά καὶ μιὰ ἡμέρα τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος χωρὶς νὰ υποψιασθῇ τὴν πίστεψε κι ἔκλεισε τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀπαρηγόρητος πρὸς τὸν φυλάκισαν ἄδικα ἀλλὰ κι ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄφηνε ἀβοήθητο. Ἔτσι ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς τὸν ἐκτίμησε πολὺ καὶ τὸν διόρισε ἐπιστάτη τῶν ἄλλων φυλακισμένων. Πράγματι, ὁ Ἰωσήφ ἔκανε κι ἐδῶ καλὰ τὴ δουλειά του κι ὅλοι ἔμεναν εὐχαριστημένοι. Ὡστόσο δὲ μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ πὼς ἄδικα φυλακίσθηκε. Εἶχε μεγάλη πεποίθηση πὼς ὁ καλὸς Θεὸς καὶ τούτη τὴ φορὰ θὰ τὸν βοηθοῦσε.

12. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

Κάποιο πρωτὶ ὁ Ἰωσήφ πλησίασε δυὸ κατάδικους ποὺ ἦσαν σκεφτικοί. Ἦταν ὁ ἀρχιμάγειρας κι ὁ ἀρχικεραστὴς τοῦ Φαραώ. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ρωτᾷει γιατί εἶναι στενοχωρημένοι καὶ μαθαίνει πὼς εἶδαν ἀπὸ ἓνα ὄνειρο ὁ καθένας καὶ δὲν ἤξεραν τί σήμαινε. Τοὺς παρακαλεῖ λοιπὸν νὰ διηγηθῇ ὁ καθένας τ' ὄνειρό του κι αὐτὸς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ τὸ ἐξηγοῦσε.

«Εἶδα ἓνα κλῆμα», ἄρχισε νὰ λέῃ πρῶτος ὁ ἀρχικεραστής, «μὲ τρία κλαδιὰ ἀπ' ὅπου κρέμονταν τρία σταφύλια γινομένα. Ἐκοψα ἓνα ἀπ' αὐτά, τὸςτυφα σ' ἓνα ποτήρι, τὸ πρόσφερα στὸ Φαραώ καὶ τὸπιε».

«Τ' ὄνειρό σου εἶναι πολὺ καλόν», ἀπαντᾷ ὁ Ἰωσήφ. «Τὰ τρία κλαδιὰ σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ βγῇς ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ ξαναπάρῃς τὴ θέση ποὺ εἶχες πρὶν στὸ παλάτι. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ θὰ πᾶς, μίλησε στὸ Φαραώ καὶ γιὰ μένα ποὺ βρίσκομαι ἄδικα στὴ φυλακὴ».

“Υστερα διηγήθηκε κι ὁ ἀρχιμάγειρας τὸ δικό του:
—’Εγὼ εἶδα, λέει, πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία
πανέρια γλυκίσματα. Κατέβαιναν τὰ πουλιά ἀπ’ τὸν οὐρανὸ
καὶ τᾶτρωγαν.

—Τὸ δικό σου ὄνειρο εἶναι πολὺ κακό, ἀπαντᾷ ὁ Ἰω-
σήφ. «Τὰ τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὲ τρεῖς
λοιπὸν ἡμέρες ὁ Φαραὼ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ
πουλιά θὰ κατεβαίνουν καὶ θὰ τρῶνε τὶς σάρκες σου.

Καὶ πράγματι. Ὅπως εἶπε ὁ Ἰωσήφ ἔτσι κι ἔγινε.
Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀρχιμάγειρας κρεμάστηκε κι ὁ ἀρχι-
κεραστὴς ξαναπῆγε στὸ παλάτι. Ὅμως ξέχασε τὸν Ἰωσήφ.

13. Ὁ Ἰωσήφ ἀποφυλακίζεται

Δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε, ὁ Φαραὼ εἶδε δυὸ περίεργα ὄνει-
ρα κι ἀνησύχησε. Κάλεσε λοιπὸν ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ
τοὺς ἱερεῖς τῆς χώρας του, μὰ κανένas δὲ μποροῦσε νὰ τὰ
ἐξηγήσῃ.

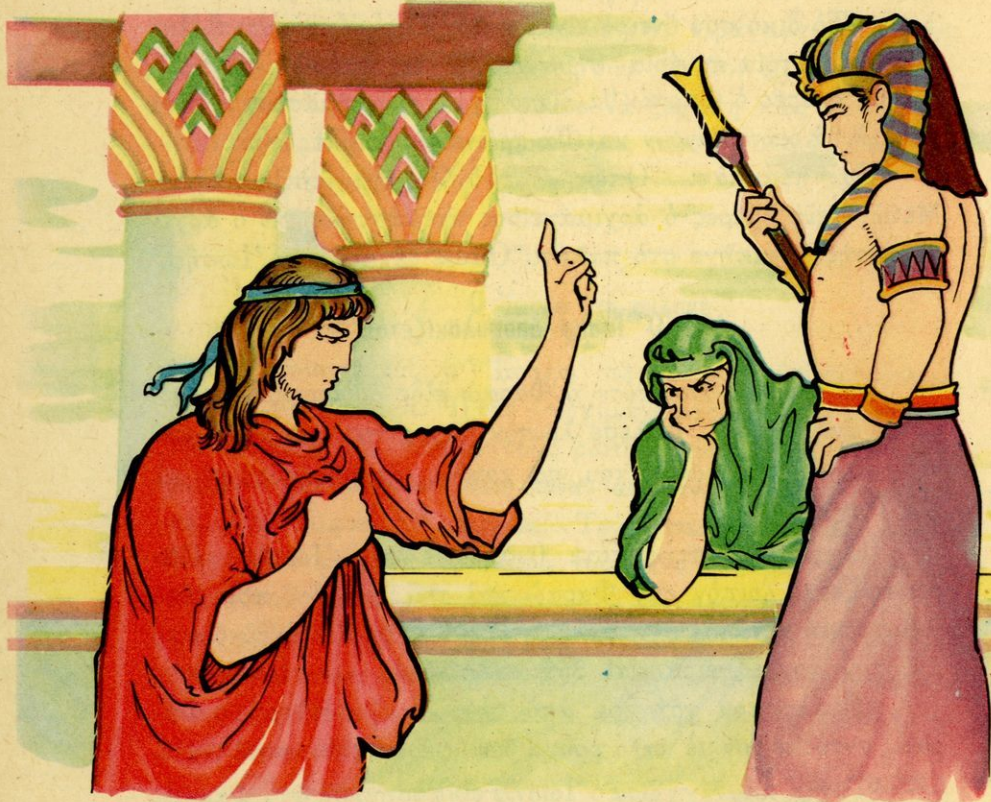
Ὁ ἀρχικεραστὴς τότε θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ. Πα-
ρουσιάζεται λοιπὸν στὸ Φαραὼ καὶ τοῦ λέει ὅτι πρὶν ἀπὸ
δυὸ χρόνια κάποιος στὴ φυλακὴ ἐξήγησε τὸ δικό του ὄνειρο
καὶ τοῦ ἀρχιμάγειρα καὶ βγῆκαν σωστά.

«Βγάλτε τον γρήγορα ἀπὸ τὴ φυλακὴ», διατάξε ὁ Φα-
ραὼ, «ντύστε τον μὲ καλὰ ροῦχα καὶ φέρτε τον κοντά μου».

“Υστερ’ ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Ἰωσήφ εἶχε ὀδηγηθῇ στὸ Φαραὼ.

«Εἶδα παιδί μου», ἄρχισε νὰ λέει ὁ Φαραὼ, «πὼς βρι-
σκόμουν στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου. Ἐκεῖ πού στεκόμουν, α,
βγῆκαν ἀπὸ τὸ Νεῖλο ἑπτὰ ὁμορφες ἀγελάδες, καλοθρεμ-
μένες. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο εἶδα νὰ βγαίνουν ἄλλες ἑπτὰ ἀγε-
λάδες, πολὺ ἀδύνατες, κι ἔφαγαν τὶς πρῶτες. Ὅταν ξανα-

κοιμήθηκα είδα δεύτερο όνειρο, όμοιο σχεδόν μέ τώ πρώτο
'Από μία ρίζα σιταριού φύτρωσαν έφτά στάχυα μεστωμένα
και καρπερά. Σε λίγο φύτρωσαν άλλα έφτά αδύνατα κι ά-
καρπα στάχυα, κι έπνιξαν τά πρώτα».

Θά προσπαθήσω, βασιλιά μου μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ . . .

«Θά προσπαθήσω βασιλιά μου μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ
νά εξηγήσω τά όνειρά σου», λέει ταπεινά ό 'Ιωσήφ. «Μά,
βλέπω πώς και τά δυό σημαίνουν τώ ίδιο πράγμα. Οί έφτά
παχιές άγελάδες και τά έφτά μεστωμένα στάχυα, σημαίνουν

πὼς ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια στήν Αἴγυπτο θά ὑπάρχῃ μεγάλη εὐφορία κι ὅλοι θά εὐημεροῦν. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγγελάδες καί τὰ ἑπτὰ ἀδύνατα στάχυα, σημαίνουν ὅτι ὕστερα θά ἐπακολουθήσουν ἑπτὰ χρόνια φτώχειας κι ὁ λαός σου θά ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν πείνα καί τὴ δυστυχία! Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω ν' ἀναθέσῃς σὲ τίμιους ἀνθρώπους νὰ συγκεντρώσουν τὸ σιτάρι ποὺ θά περισέψῃ στὰ χρόνια τῆς εὐφορίας, μέσα σὲ ἀποθῆκες. Ἔτσι θά ἔχῃ ὁ λαός σου νὰ τρώῃ στὸν καιρὸ τῆς δυστυχίας.

Ἡ ἐξήγηση αὐτὴ ἄρесе στὸ Φαραώ καί λέει: Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πιὸ κατάλληλος ἀπὸ σένα γιὰ τὴ δουλειά αὐτή. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή σὲ κάνω ἄρχοντα τοῦ λαοῦ μου καί θά μένῃς στὸ παλάτι. Καί λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε τὸ δόλοχρσο δακτυλίδι καί τὸ φόρεσε στὸ χέρι τοῦ Ἰωσήφ.

Ὑστερα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Φαραώ, ἔντυσαν τὸν Ἰωσήφ μὲ βασιλικά ἐνδύματα, τὸν ἀνέβασαν στὸ δεύτερο ἀμάξι τοῦ παλατιοῦ καί τὸν γύριζαν στὴ πόλῃ. Μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἀμάξι πῆγαινε ἓνας κήρυκας κι ἔλεγε στὸ λαό: «Γονατίστε καί προσκυνῆστε τὸ δεύτερο ἄρχοντα τῆς χώρας μας». Ὁ Ἰωσήφ, παντοδύναμος πιά, διέταξε νὰ χτιστοῦν μεγάλες ἀποθῆκες σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Αἰγύπτου. Κατόπιν ἐργάστηκε ἐντατικὰ καί συγκεντρώθηκε ὅλο τὸ σιτάρι ποὺ περισσεύε στὰ χρόνια τῆς εὐφορίας. Ἦταν τότε 30 χρονῶν.

14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στήν Αἴγυπτο

Εἶχαν περάσει τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐφορίας κι ἤρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, ὅπως εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Τὰ χωράφια πιά δὲν ἔκαναν σιτάρι κι οἱ ἄνθρωποι πεινοῦσαν. Ὁ Ἰωσήφ ἄνοιξε τότε τὶς ἀποθῆκες καί πουλοῦσε τὸ σιτάρι στοὺς Αἰγυπτίους καί στοὺς ξένους, ποὺ κάθε τόσο

ἔφταναν ἀπὸ μακρινῆς χώρης. Τὰ βασιλικά ταμεῖα γέμισαν χρήματα.

Ἡ πείνα εἶχε φτάσει καὶ στὴ Χαναάν πού ζοῦσε ὁ πατέρας τοῦ Ἰωσήφ. Ἀμα ἔμαθε πὼς ὑπάρχει σιτᾶρι στὴν Αἴγυπτο, ἔστειλε ἐκεῖ τὰ δέκα μεγαλύτερα παιδιά του μὲ χρήματα ν' ἀγοράσουν σιτᾶρι. Μαζί του κράτησε μόνο τὸ μικρὸ στερνοπαίδι, τὸ Βενιαμίν.

Τὰ δέκα ἀδελφία, ἔπειτα ἀπὸ κουραστικὸ ταξίδι, ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου καὶ ζήτησαν νὰ παρουσιασθοῦν στὸ δεῦτερο ἄρχοντα τῆς χώρας. Ὅταν τοὺς παρουσίασαν σ' αὐτόν, ἔπεσαν κάτω στὸ πάτωμα καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ὁ Ἰωσήφ λαμπροστολισμένος ἐπάνω στὸ θρόνο, προσποιήθηκε πὼς δὲν ξέρει τὴ γλώσσα τους καὶ τοὺς ρωτᾷ μὲ διερμηνέα:

«Ποιοὶ εἴσασθε σεῖς κι ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε»;

«Εἴμαστε ἀπὸ τὴ Χαναάν, ἄρχοντά μας καὶ ἤρθαμε νὰ ζητήσωμε τὴ χάρη νὰ πουλήσετε καὶ σ' ἐμᾶς σιτᾶρι, γιατί ἡ χώρα μας ὑποφέρει ἀπὸ τὴν πεῖνα».

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς γνώρισε. Ἀμέσως ἤρθαν στὸ νοῦ του τὰ ὅσα τοῦ ἔκαναν καί, γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ σ' ἀδιέξοδο, λέει μὲ αὐστηρότητα:

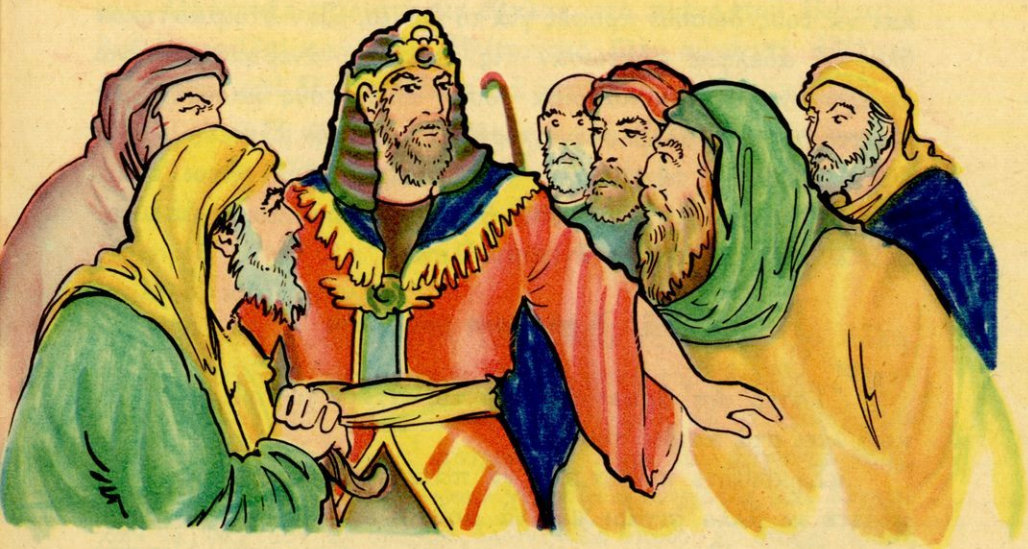
«Δὲν σᾶς πιστεύω. Μοῦ λέτε ψέματα! Ἐχω πληροφορίες πὼς ἤρθατε δῶ νὰ κατασκοπέψετε τὴ χώρα μου!»

«Κάνετε λάθος, ἄρχοντά μας, ἀπαντοῦν τ' ἀδελφία. Εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Μάλιστα ὁ πατέρας μας ὁ Ἰακώβ, εἶναι πατριάρχης τῶν Ἑβραίων. Εἴμαστε δώδεκα ἀδελφία κι ὁ μικρότερος ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα μας, νὰ τοῦ κρατῇ συντροφιά. Τὸν ἄλλον τὸν χάσαμε, δὲν ὑπάρχει πιά...».

«Γιὰ νὰ σᾶς πιστέψω», λέει μὲ τὴν ἴδια αὐστηρότητα ὁ Ἰωσήφ, θὰ πάῃ ἓνας νὰ φέρῃ τὸ μικρότερο ἀδελφό σας.

"Ωσπου νὰ γυρίση αὐτός, θὰ πᾶτε οἱ ἄλλοι στὴ φυλακὴ.
Καὶ τοὺς ἔκλεισε ὅλους στὴ φυλακὴ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες πῆγε ὁ ἴδιος στὴ φυλακὴ καὶ τοὺς λέει:
'Επειδὴ σᾶς λυπᾶμαι, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ

Δέν σᾶς πιστεύω. Μοῦ λέτε ψέματα . . .

γυρίσετε μὲ σιτᾶρι στὴν πατρίδα σας. "Όταν ὅμως ξανάρ-
θετε νὰ φέρετε καὶ τὸ μικρότερο ἀδελφὸ σας. Γιὰ νὰ εἶμαι
ὅμως βέβαιος πὼς δὲ θὰ μὲ γελάσετε, θὰ κρατήσω ἕναν.
Καὶ κράτησε τὸ Συμεών.

Τότε τ' ἀδέλφια, χωρὶς νὰ φανταστοῦν πὼς ὁ ἄρχον-
ντας εἶναι ὁ χαμένος ἀδελφός τους, ἔλεγαν:

«Καλὰ νὰ πάθωμε. Νά! ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ πού πουλήσαμε τὸν ἀδελφὸ μας!»

«Δὲν σᾶς τὰ ἔλεγα ἐγὼ κακοκέφαλοι νὰ μὴν πουλήσετε τὸν ἀδελφὸ μας ;» λέει ὁ Ρουβήμ. «Νά! τῶρα πληρώνομε τὸ κακὸ πού τοῦ κάμαμε!»

Ὁ Ἰωσήφ σὰν ἄκουσε αὐτὰ συγκινήθηκε καί, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβουν, μπήκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι ἔκλαψε.

Κατόπιν διάταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν τὰ σακκιά ὅλων σιτάρι, νὰ βάλουν τὰ χρήματα στὸ σακκὶ τοῦ καθενὸς καὶ νὰ τοὺς δώσουν τροφὲς γιὰ τὸ δρόμο. Σὰν ἐτοιμάστηκαν ὅλα, τ' ἀδέλφια φόρτωσαν τὶς καμήλες, ἀνέβηκαν ἐπάνω κι ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τους. Ἐκεῖ τοὺς καλοδέχτηκε ὁ πατέρας τους ἀλλὰ στενοχωρήθηκε γιὰ τὸν Συμεὼν. Ἐνῶ ὅμως ἄδειαζαν τὰ σακκιά στ' ἀμπάρια, ἔκπληκτοι εἶδαν πὼς τοῦ καθενὸς τὰ χρήματα ἦταν στὸ σακκὶ του. «Δὲ μπορεῖ, κάποιος λάθος θὰ ἔγινε», ἔλεγαν.

15. Ἡ φανέρωση τοῦ Ἰωσήφ

Ἦστερ' ἀπ' ἀρκετὸν καιρὸ τὸ σιτᾶρι σώθηκε κι ὁ Ἰακώβ λέει στὰ παιδιὰ του:

«Σηκωθῆτε παιδιὰ μου νὰ πᾶτε στὴν Αἴγυπτο ν' ἀγοράσετε κι ἄλλο σιτᾶρι καὶ νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸ Συμεὼν».

«Εἶναι ἀδύνατο, πατέρα, νὰ πᾶμε πίσω στὴν Αἴγυπτο ἔν δὲν μᾶς δώκης τὸ Βενιαμίν», τοῦ λένε ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

Ὁ Ἰακώβ βλέποντας πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνη διαφορετικά, δέχτηκε νὰ τοὺς δώκη τὸ Βενιαμίν. Σὰν ἐτοιμάστηκαν ὅλα, τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν στὶς καμήλες, κι ἔφυγαν.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἔφτασαν πιά στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιάστηκαν στὸ δεύτερο ἄρχοντα. Ὁ Ἰωσήφ ὅταν εἶδε τὸ μικρὸ Βενιαμίν, τοὺς εἶπε:

«Αὐτός εἶναι ὁ ἀδελφός σας; Ὁ Θεός νά σέ φυλάη παιδί μου».

Ὁ Ἰωσήφ δὲ μπόρεσε τότε νά κρατηθῇ ἀπὸ τὴ συγκίνησή του, πῆγε στὸ δωμάτιό του κι ἔκλαψε. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ Συμεὼν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ κάλεσε ὅλους στὸ σπίτι νὰ τοὺς κἀνὲ τραπέζι.

Ὅταν πῆγαν, ὁ Ἰωσήφ ἔβαλε τὸν καθένα γύρο στὸ τραπέζι σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία του. Τελευταῖος ὁ Βενιαμίν. Πρόσταξε μάλιστα κι ἔβαλαν στὸ πιάτο τοῦ Βενιαμίν διπλὴ μερίδα φαγητοῦ. Βλέποντας ὅλα αὐτὰ τ' ἀδελφία σάστησαν καὶ δὲ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί γινόταν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ ἐπιστάτης, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἰωσήφ, ἔβαλε στὸ σακκὶ τοῦ καθενὸς τὰ χρήματά του καὶ στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν ἔβαλε τ' ἀσημένιο ποτήρι τοῦ Ἰωσήφ. Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, τ' ἀδελφία φόρτωσαν τὶς καμῖλες κι ἔφυγαν.

Δὲν εἶχαν ὅμως βγῆ καλὰ-καλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ νά, ἔτρεξαν κοντά τους οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ἰωσήφ. Ὅταν τοὺς εἶδαν ἀπὸ μακριά, τοὺς φώναξαν νὰ σταματήσουν γιατί κάποιος ἔκλεψε τ' ἀσημένιο ποτήρι τοῦ ἄρχοντά τους. Τ' ἀδελφία διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὴν κατηγορία καὶ δέχτηκαν νὰ ψαχτοῦν τὰ σακκιά ὅλων. «Σὲ ὅποιου τὸ σακκὶ βρεθῇ τὸ ποτήρι», εἶπαν στοὺς ὑπηρέτες, «αὐτὸν νὰ τὸν κρατήσετε γιὰ δοῦλο τοῦ ἀφέντη σας».

Ἀφοῦ οἱ καμῖλες κάθισαν κάτω, τ' ἀδελφία ἔλυσαν τὰ σακκιά κι ἄρχισαν οἱ ὑπηρέτες νὰ ψάχνουν. Ἔτσι βρῆκαν τὸ ποτήρι στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν. Τ' ἀδελφία, πού δὲν περίμεναν αὐτό, ἀναγκάστηκαν νὰ γυρίσουν πίσω. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Ἰωσήφ, τοὺς μάλωσε αὐστηρὰ καὶ τοὺς εἶπε:

«Αὐτὸν ποὺ ἔκλεψε τὸ ποτήρι, γιὰ τιμωρία του, θὰ τὸν

κρατήσω για δούλο. Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι μπορείτε νὰ φύγετε

“Ὅλα τ’ ἀδελφία μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσαν τότε τὸν Ἰωσήφ νὰ μὴν ἐπιμείνῃ. Κι ὁ Ἰούδας τοῦ λέει:

—“Ἀρχοντά μου, λυπήσου τὸν γέροντα καὶ βασανισμένο πατέρα μας. Κράτησε ἐμένα γιὰ δούλο σου.

Ἐ! τότε πιά δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὁ Ἰωσήφ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια φανερώνεται.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ πὺ μὲ πουλήσατε, τοὺς λέει. Τὶ κάνει ὁ πατέρας μου;

Τὸ τί ἔγινε τότε εἶναι ἀδύνατο νὰ γραφτῇ. Τ’ ἀδελφία ἔπесαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἰωσήφ κι ὅλοι ἐκλαιγαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Στὸ τέλος τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συχωρέσῃ πὺ φάνηκαν τόσο ἄπονοι καὶ τὸν πούλησαν.

Ὁ Ἰωσήφ συχώρεσε μὲ τὴν καρδιά τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοὺς ἔδωσε πολλὰ δῶρα νὰ τὰ πᾶνε στὸν πατέρα του. Κατόπιν τοὺς εἶπε:

—Σὰν θὰ φθάσετε μὲ τὸ καλὸ στὴ Χαναάν, νὰ πάρετε τὸν πατέρα μου καὶ τίς οἰκογένειές σας καὶ νὰ ἔλθετε ἐδῶ γιὰτὶ ἡ δυστυχία θὰ κρατήσῃ ἀκόμη πέντε χρόνια.

Ὅταν τ’ ἀδελφία ἔφυγαν, ὁ Ἰωσήφ παρουσιάστηκε στὸν Φαραῶ καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του. Ἐκεῖνος χάρηκε πολὺ κι ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ ἐγκατασταθοῦν τ’ ἀδελφία, μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν πατέρα τους, στὴν Αἴγυπτο.

16. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Μὲ μεγάλη χαρά τ’ ἀδελφία ἔφτασαν στὴ Χαναάν καὶ διηγήθηκαν στὸν πατέρα τους πὺς ὁ Ἰωσήφ ζῇ κι εἶναι δεύτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰακώβ, ἀπὸ τὰ δῶρα πὺ τοῦ πῆγαν, πίστεψε καὶ λαχταροῦσε πότε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο νὰ βρῇ τὸ χαμένο παιδί του.

Ἐποὺ ἔγιναν οἱ προετοιμασίαι; πῆρε τὰ παιδιὰ του, τὶς οἰκογένειάς του, τὰ πρόβατα κι ὅ,τι ἄλλο εἶχαν κι ἔφυγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες ἔφτασαν στὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου κι ἐκεῖ τοὺς περίμεναν ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰωσήφ, νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὴ πόλιν ποὺ ἔμενε αὐτός.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἔμαθε πὼς πλησιάζουν στὴν πόλιν,

Πατέρας καὶ παιδὶ ἔπесαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

βγήκε ἔξω μὲ τὸ βασιλικὸ ἀμάξι καὶ προϋπάντησε τὸν πατέρα μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του. Πατέρας καὶ παιδὶ ἔπесαν τότε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι ἔκλαιαν ἀπὸ τὴ χαρά τους.

Κατόπιν οἱ ξένοι μὲ τὸν Ἰωσήφ ἐγκαταστάθηκαν στὴν εὐφορη χώρα Ραμεσσῆ, ποὺ τοὺς εἶχε παραχωρήσει ὁ Φαραώ.

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ

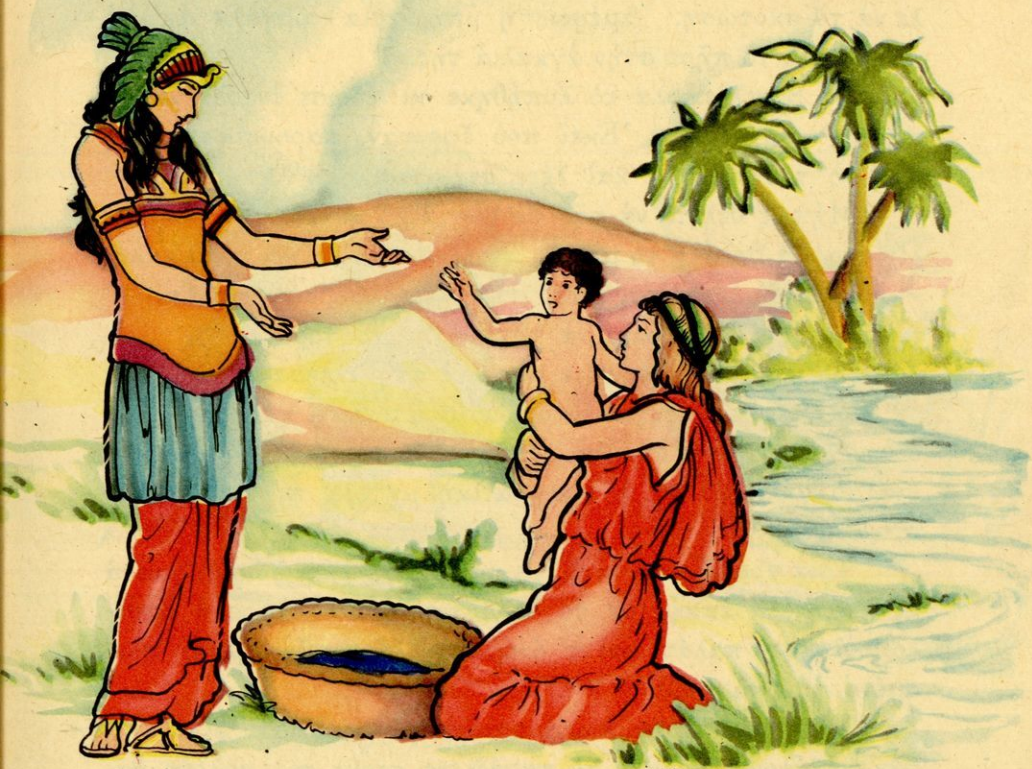
1. Ἡ γέννηση κι ἡ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ

Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια ἀπὸ τότε πὺ εἶχε πεθάνει ὁ Ἰωσήφ μὲ τ' ἀδελφία του. Οἱ ἀπόγονοί τους Ἰσραηλίτες, ἐκεῖ στὴ Ραμεσσή, ὅλο καὶ πλήθαιναν. Τέλος ὕστερ' ἀπὸ 400 χρόνια εἶχαν γίνεи τόσοι πολλοί, ὥστε ἀπλώθηκαν σ' ὅλη σχεδὸν τὴν χώρα.

Οἱ Αἰγύπτιοι, πὺ εἶχαν πιά ξεχάσει τίς εὐεργεσίες τοῦ Ἰωσήφ, ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν μήπως οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς πάρουν τὴ χώρα καὶ γίνουν δοῦλοι τους. Ἐτσι ἄρχισε μεγάλο μίσος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐνας μάλιστα Φαραὼ ἔβγαλε μιὰ διαταγὴ πολὺ σκληρὴ: Διάτασε τοὺς Αἰγύπτιους νὰ βάνουν τοὺς Ἰσραηλίτες σὲ βαριὲς ἀγγαρεῖες, γιὰ νὰ τοὺς ἐξαντλοῦν καὶ νὰ πεθαίνουν.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν τυραννία, οἱ Ἰσραηλίτες ἐπειδὴ εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο ἀντεχαν ἀλλὰ καὶ γίνονταν περισσότεροι. Τότε ὁ Φαραὼ ἔδωσε διαταγὴ νὰ πετιοῦνται στὸ Νεῖλο ποταμὸ ὅλα τ' ἀγόρια πὺ θὰ γεννοῦσαν οἱ Ἰσραηλίτισσες. Ἐτσι σ' ὅποιο σπῆτι Ἰσραηλίτου γεννιόταν ἀγόρι, ἀκούονταν κλάματα καὶ θρῆνοι!

Μιά Ἰσραηλίτισσα, ἡ Ἰεχωβίδ, γέννησε ἓνα ὁμορφο ἀγοράκι καὶ τὸ ἔκρυβε στὸ σπίτι της τρεῖς ἡμέρες. Ἐπειδὴ ὅμως μποροῦσε ν' ἀποκαλυφθῇ, ἄλειψε ἓνα κοφίνι ἀπ' ἔξω μὲ πίσσα νὰ μὴν μπαίνει νερό, ἔβαλε σ' αὐτὸ τὸ ἀγοράκι της καὶ μὲ τὴν κόρη της, τὴ Μαδιάμ, τὸ πῆγαν κοντὰ στὸ Νεῖλο. Ἐκεῖ τοποθέτησαν τὸ κοφίνι μὲ τὸ παιδί, ἔτσι ὥστε

Τόβγαλε ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. . .

νὰ μὴν τὸ παίρῃ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ κι ἡ Μαδιάμ κρύφθηκε πὶο πέρα νὰ παρακολουθῇ. Ὅστερ' ἀπ' αὐτά, ἡ μητέρα γύρισε στὸ σπίτι της.

Δὲν πέρασε πολλή ὥρα καὶ νά, φάνηκε τὸ βασιλικὸ ἀμάξι νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόλη. Μέσα σ' αὐτὸ ἦταν ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς δοῦλες της καὶ πῆγαιναν στὸ ποτάμι νὰ πλυθοῦν. Ὅταν πιά εἶχαν φτάσει στὸ ποτάμι, πιὸ πέρα ἀκούστηκαν κλάματα μικροῦ παιδιοῦ. Περιέργες, πλησιάζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βρίσκουν ἓνα ὁμορφὸ ἀγοράκι. Κατάλαβαν πὼς κάποια Ἰσραηλίτισσα θὰ τὸ ἄφησε ἐκεῖ, γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ἀμέσως ἡ ὑπηρέτρια τῷ βγάλε ἀπ' τὸ κοφίνι καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκυλιά της.

Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε κι ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸ πάρουν στὸ παλάτι. Ἐκεῖ πού ἔφευγαν, παρουσιάστηκε ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ λέει στὴ βασιλοπούλα:

—Μήπως θέλετε νὰ σᾶς φέρω γιὰ παραμάννα μιὰ Ἰσραηλίτισσα, νὰ θηλάζῃ τὸ μωρό; Ξέρω μιὰ πού εἶναι πολὺ καλὴ.

—Μπράβο! κορίτσι μου, τῆς λέει ἡ βασιλοπούλα, σ' εὐχαριστοῦμε. Πῆγαινε, νὰ τὴν φέρῃς γρήγορα.

Ἡ Μαδιὰμ τρέχει τότε μὲ χαρὰ στὴ μητέρα της καὶ τῆς τὰ λέει. Ὅστερα πῆγαν κι οἱ δυὸ στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκαν στὴ βασιλοπούλα. Ἐκείνη ὕρισε τὶ μισθὸ θὰ δίνη γιὰ τὸ θήλασμα κι ἡ πραγματικὴ μητέρα πῆρε τὸ μωρὸ στὸ σπίτι της.

Τρία χρόνια ἀπὸ τότε, τὸ παιδὶ εἶχε μεγαλώσει ἀρκετὰ κι ἡ μητέρα ἔπαψε νὰ τὸ θηλάζῃ. Τότε τὸ πῆρε ἡ βασιλοπούλα στὸ παλάτι καὶ τ' ὀνόμασαν **Μωυσῆ**, δηλαδὴ σωμένο ἀπὸ τὸ νερό.

Ἡ βασιλοπούλα, πού ἀγαποῦσε τὸ παιδὶ σὰν δικό της, σὰν μεγάλωσε ἀκόμη, τὸ παράδωκε στοὺς πιὸ καλοὺς δασκάλους καὶ τὸ ἔμαθαν γράμματα καὶ καλοὺς τρόπους.

2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωϋσῆ

Ὁ Μωυσῆς ἔμεινε στὸ παλάτι τοῦ Φαραὼ 40 περίπου

χρόνια. Παρά τὰ πλούτη καὶ τὴ δόξα πού εἶχε, μόλις ἔμαθε τὴν καταγωγὴ του, συμπαθοῦσε πολὺ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς προστάτευσ. Κάποτε εἶδε ἓναν Αἰγύπτιο νὰ δέρνη ἄσχημα ἓναν Ἰσραηλίτη, Ἡ πονεμένη ψυχὴ του δὲν ἄν.

Μωϋσῆ, μὴν πλησιάζης . . .

τεξε. Κι ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντά, σκότωσε τὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν ἔθαψε γρήγορα-γρήγορα στὴν ἄμμο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶδε δύο Ἰσραηλίτες νὰ μαλώνουν καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς συμβιάσῃ. Τότε ἐκεῖνος πού εἶχε ἄδικο τοῦ λέει.

Ποιὸς σ' ἔβαλε δικαστὴν νὰ μᾶς κρίνης; Μήπως θέλεις νὰ σκοτώσης κι ἐμένα ὅπως σκότωσες τὸν Αἰγύπτιο;

Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε πὼς εἶχε γίνει γνωστὸ τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάμει. Γιὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ λοιπὸν ὁ Φαραὼ καὶ τὸν τιμωρήσῃ, μιὰ νύχτα ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ πῆγε στὴ χώρα τῆς Ἀραβίας, Μαδιάμ. Ἐκεῖ νυμφεύθηκε τῇ Σεπφώρα, κόρη τοῦ ἱερέα Ἰοθὼρ κι ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του.

Μιὰ ἡμέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔβασκε τὸ κοπάδι κοντὰ στὸ βουνὸ Χωρήθ, εἶδε φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἓνα βάτο, χωρὶς νὰ καίεται. Περίεργος, πλησίασε κι ἄκουσε μιὰ φοβερὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

—Μωϋσῆ μὴν πλησιάζης! Βγάλε τὰ πέδιλά σου γιατί ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός! Ἐγὼ, εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ εἶδα τὰ βάσανα τοῦ λαοῦ μου στὴν Αἴγυπτο. Πήγαινε ἐκεῖ καὶ νὰ εἰπῇς στὸ Φαραὼ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃς στὴ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, τὴ Χαναάν.

Κι ὁ Μωϋσῆς, ποὺ στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου εἶχε γονατίσει, ἀπάντησε:

—Καὶ μπορῶ ἐγὼ, Κύριε, νὰ εἰπῶ στὸ Φαραὼ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε;

—Ἐγὼ θὰ σοῦ δώκω τὴ δύναμη, ἀπάντησε ἡ φωνή. Μὴ φοβᾶσαι καὶ θὰ εἶμαι μαζί σου.

Ὁ Μωϋσῆς ξαναλέει μὲ κάποιο δισταγμὸ:

—Κύριε εἶμαι βραδύγλωσσος καὶ δὲν μπορῶ νὰ μιλάω καλὰ στὸ Φαραὼ. Ἄς πάῃ κάποιος ἄλλος.

—Πάρε τὸν ἀδελφὸ σου τὸν Ἀαρὼν ποὺ εἶναι εὐγλωττος, λέει ὁ Θεός, καὶ νὰ πᾶτε μαζί στὸ Φαραὼ.

Τὸ βράδυ ποὺ ὁ Μωϋσῆς γύρισε στὸ σπίτι διηγήθηκε ὅλα στὸν πέθερό του. Ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος ἱερέας τὸν συμ-

βούλεψε ν' ἀκούσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἀποχαιρέτησαν τοὺς δικούς τους κι ἔφυγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὅταν πλησίαζαν νὰ φτάσουν στὰ σύνορα τῆς χώρας, ὁ Ἀαρών, εἰδοποιημένος κι αὐτὸς ἀπ' τὸ Θεό, προχωροῦσε στὸ δρόμο πρὸς τὴ Μαδιάμ. Ἔτσι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συναντήθηκαν στὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ὁ Μωϋσῆς εἶπε στὸν ἀδελφό του τὴν παραγγελία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ παράδωκε ἓνα ραβδί ποὺ φανέρωνε τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

3. Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Ἀαρών, ὅταν ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, παρουσιάστηκαν στὸ Φαραώ καὶ τοῦ ἀνακοίνωσαν τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ. Ν' ἀφήσῃ δηλαδὴ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ πάρουν μαζί τους ὅλη τὴν κινητὴ περιουσία τους. Ὁ Φαραώ πρόβαλε ἄρνηση καὶ τοὺς ἔδωξε ἀπὸ τὸ παλάτι. Κι ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἔδωκε διαταγὴ στοὺς ἄρχοντες νὰ κακομεταχειρίζονται πιὸ πολὺ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Ἀαρών πῆγαν πάλι στὸ παλάτι καὶ παραπονέθηκαν στὸ Φαραώ γιὰ τὴν κακομεταχείριση τῶν Ἰσραηλιτῶν. Αὐτὸς ὅμως δὲ δεχόταν καμμιὰ συζήτηση καὶ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ παλάτι. Τότε ὁ Ἀαρών, γιὰ νὰ δείξῃ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἔρριξε κάτω τὸ ραβδί κι ἔγινε φίδι. Κατόπιν τὸ ξαναπῆρε κι ἔγινε πάλι ραβδί. Μὰ ὁ Φαραώ, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος, δὲν ἔδωκε σημασία στὸ θαῦμα.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Θεὸς ὀργίστηκε κι ἔστειλε στὴν Αἴγυπτο δέκα μεγάλα κακὰ ποὺ ὀνομάστηκαν «δέκα πληγὲς τοῦ Φαραώ». Οἱ ἐννιὰ πρῶτες πληγὲς ἦσαν:

Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ἔγινε κατακόκκινο σὰν αἷμα. Ἡ

χώρα γέμισε από βατράχους, κουνούπια, σκνίπες κι άλλα έντομα. Τά ζῶα φοφοῦσαν μέ τὸ τίποτε κι οἱ ἄνθρωποι ἀρρώστειναν βαριά. Χαλάζι κατὰστρεψε τὰ σπαρμένα χωράφια κι οἱ ἀκρίδες ἔφαγαν ὅ,τι ἀπόμεινε. Στὸ τέλος βαθύ

Ἐρριξε κάτω τὸ ραβδί του κι ἔγινε φίδι . . .

σκοτάδι σκέπασε τὴ χώρα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Φαραὼ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπακούσῃ στὴ θέληση τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Θεὸς ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ καὶ τὴ δεκάτῃ πληγὴ πού ἦταν πιὸ σκληρὴ. Σὲ μιὰ νύχτα σφάγηκαν ὅλα τὰ πρωτότοκα ἀγόρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀλλ' ἄς δοῦμε πῶς ἔγινε ἡ μεγάλη αὕτὴ συφορά:

Σύμφωνα με διαταγή τοῦ Θεοῦ, ὁ Μωϋσῆς εἰδοποίησε τὶς οἰκογένειες τῶν Ἰσραηλιτῶν πὼς στὶς 14 τοῦ ἐβραϊκοῦ μηνὸς Νισὰν νὰ σφάζουν ἀπὸ ἓνα ἀρνί, νὰ τὸ ψήσουν καὶ νὰ τὸ φᾶνε μὲ ἄζυμο ψωμί καὶ χόρτα πικρά. Κατόπιν νὰ βάψουν τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐξώπορτας μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ γιὰτὶ θὰ ἔφευγαν.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Μωϋσῆς. Πράγματι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄγγελος Κυρίου ἔμπαινε σ' ὅσα σπίτια δὲν ἦταν ἡ ἐξώπορτα βαμμένη μὲ αἷμα καὶ ἔσφαζε ὅλα τὰ πρωτότοκα ἀγόρια τῶν Αἰγυπτίων. Μεγάλῃ λύπῃ ἀπλώθηκε τότε σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο καὶ δὲν ὑπῆρχε αἰγυπτιακὴ οἰκογένεια ποὺ νὰ μὴν εἶχε νεκρό!

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Φαραὼ ἐπέτρεψε στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ πάρουν μαζί τους ὅ,τι μποροῦν. Ἀπὸ τότε οἱ Ἰσραηλίτες, γιὰ νὰ θυμοῦνται πῶς γλύτωσαν ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς Αἰγύπτου, καθιέρωσαν τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων καὶ ἐορτάζεται κάθε χρόνο.

Κατὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐορτῇ, οἱ Ἰσραηλίτες σφάζουν τὸ πασχαλιάτικο ἀρνί καὶ ἀλείφουν μὲ τὸ αἷμα τοῦ τὴν ἐξώπορτα, ὅπως ἔγινε τὴ νύχτα τῆς Ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Κατόπιν ψήνουν τὸ ἀρνί καὶ τὸ τρῶνε μὲ ἄζυμο ψωμί καὶ πικρὰ χόρτα.

4. Διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας

Ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Ἀαρὼν συγκέντρωσαν τότε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος προχώρησε πρὸ τὰς ἀνατολικὰς, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Μπροστὰ πηγαινάν οἱ μάχιμοι καὶ πίσω ἀκολουθοῦσαν τὰ γυναικόπαιδα, οἱ γέροι καὶ ὅλα τὰ ζῶα τους. Στὸ δρόμο τοὺς βοήθοῦσε ὁ Θεός. Ἔτσι τὴ μέρα ἦταν συννεφιά γιὰ νὰ μὴν τοὺς καίῃ ὁ ἥλιος καὶ τὴ νύχτα μιὰ φωτεινὴ στήλη

ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοὺς φώτιζε, γιὰ νὰ μὴν χάσουν τὸ δρόμο.

Λίγες ἡμέρες ἀφ' ὅτου ἔφυγαν οἱ Ἰσραηλίτες, ὁ Φαραὼ εἶδε πὼς ἡ γῆ ἔμεινε ἔρημη ἀπὸ ἐργατικὰ χέρια καὶ μετάνοιωσε. "Ἔστειλε λοιπὸν στρατὸ νὰ τοὺς φθάσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ γυρίσουν πάλι στὴ χώρα του. "Ὅταν ὁ στρατὸς πλησίασε τοὺς Ἰσραηλίτες, ἐκεῖνοι εἶχαν φθάσει στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Τότε ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του τὴ θάλασσα, ἀμέσως ἀνοιξε φαρδὺς διάδρομος καὶ πέρασαν ὅλοι, ἀπέναντι, χωρὶς νὰ βραχοῦν.

Ὁ στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων, βλέποντας διάδρομο μέσα στὴ θάλασσα, προχώρησε γρήγορα νὰ φτάσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες. "Ὅταν πέρασε κι ὁ τελευταῖος Ἰσραηλίτης, ὁ Μωϋσῆς ξαναχτύπησε τὸ ραβδί του, τὰ νερὰ ἐνώθηκαν πάλι κι ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ ἦσαν μέσα στὴ θάλασσα, πνίγηκαν.

Τὸ μεγάλο τοῦτο θαῦμα ἔκαμε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πιστέψουν πὼς ὁ Θεὸς τοὺς προστατεύει καὶ τὸν εὐχαρίστησαν γιὰ τὴ σωτηρίά τους.

5. Πορεία στὴν ἔρημο

Ἀφοῦ οἱ Ἰσραηλίτες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὁ Μωϋσῆς τοὺς ὁδήγησε στὰ δυτικὰ τῆς χερσονήσου Σινᾶ καὶ κατασχόνωσαν στὴν ἔρημο τῆς Πετραίας Ἀραβίας. Στὸ μεταξύ σώθηκαν οἱ τροφές. "Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ παραπονιοῦνται κατὰ τοῦ Μωϋσῆ ποὺ τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ τοὺς γυρίσῃ πάλι ἐκεῖ. Ὁ Μωϋσῆς τοὺς ἔδινε θάρρος καὶ τοὺς ἔλεγε: «Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς βοήθησε νὰ περάσωμε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ τώρα δὲ θὰ πάψῃ νὰ μᾶς βοηθάῃ».

Ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ρίχνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ γλυκιὰ τροφὴ σὰν λευκὸ σπόρο, τὸ μάννα καὶ τὸ εἶχαν ἀντὶ γιὰ

ψωμί. Ἀκόμη τοὺς ἔστελνε κοπάδια ἀπὸ ὀρτύκια. Ἐκεῖνα ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν κούραση, ἔπεφταν κάτω, τὰ ἐπιάναν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ τὰ ἔτρωγαν. Ἔτσι ἐξασφάλισαν καὶ τὸ κρέας. Μὲ τὸ μάννα καὶ τὰ ὀρτύκια, οἱ Ἰσραηλίτες τρέφονταν στὴν ἔρημο ἐπὶ 40 χρόνια.

Ἐπιάναν τὰ ὀρτύκια . . .

Τέλος ἔφτασαν σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε νερό, καὶ ἄρχισαν νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ. Ἐκεῖνος κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ χτύπησε τότε τὸ ραβδί του τρεῖς φορές σ' ἓνα βράχο καὶ ἀμέσως πετάχτηκε ἄφθονο νερό. Ἀνθρώποι καὶ ζῶα κόρεσαν τότε τὴ δίψα τους. Ἀφοῦ λοιπὸν περιπλάνηθηκαν καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς ἐρήμου, ἔφτασαν κοντὰ στὸ ὄρος Σινᾶ καὶ ἐκεῖ κατασκήνωσαν.

6. Οι δέκα έντολές

Σύμφωνα με την έντολή του Θεού, ο Μωυσής ανέβηκε στην κορυφή του όρους Σινᾶ κι ἐκεῖ ἄκουσε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ λέη:

—Μωϋσῆ, εἶδες τί ἔχω κάμει ὥς τώρα γιὰ τὸ λαό σου!

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος με τίς δέκα έντολές

Θὰ κατεβῆς κάτω καὶ θὰ εἰπῆς ὅτι θὰ γίνουν οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι τῆς γῆς, ἂν φυλάξουν τίς έντολές ποῦ θὰ τοὺς δώσω.

Ὁ πιστὸς Μωϋσῆς κατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ ὄρος, κάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες, τοὺς ρώτησε ἂν δέχωνται νὰ τηροῦν τίς έντολές τοῦ Θεοῦ κι ἐκεῖνοι συμφώνησαν. Ἡ συμφωνία

αὐτὴ Θεοῦ καὶ Ἰσραηλιτῶν ἐκεῖ στὸ ὄρος Σινᾶ, λέγεται *Διαθήκη*. Κι ἐπειδὴ ἔγινε σὲ πολὺ παλιὰ χρόνια, ἔμεινε μὲ τ' ὄνομα: *Παλαιὰ Διαθήκη*.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Μωϋσῆς εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πλυθοῦν καλὰ, νὰ φορέσουν καθαρὰ ροῦχα καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς ἡμέρες. Τὴν τρίτη ἡμέρα τοὺς ὁδήγησε στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους κι αὐτοὺς ἀνέβηκε στὴν κορυφή.

Τότε τὸ ὄρος σκεπάστηκε ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα, ἀστραπὲς αὐλάκωσαν τὸν οὐρανὸ κι ἀκολούθησαν δυνατὲς βροντές. Νόμιζε κανεὶς πὼς ὅλο τὸ ὄρος σειόταν. Οἱ Ἰσραηλίτες ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ἐξαφνα βλέπουν φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν κορυφή, σάλπιγγες τῶν ἀγγέλων διαλαλοῦσαν τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ κι ἡ βροντερὴ φωνὴ Του ἀκούστηκε νὰ λέη:

1. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς ποὺ σὲ γλύτωσα ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς Αἰγύπτου. Δὲ θὰ λατρεύῃς ἄλλο Θεό.
2. Νὰ μὴ προσκυνᾷς καὶ νὰ μὴ λατρεύῃς τὰ εἰδωλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι χωρὶς σοβαρὸ λόγο, οὔτε ν' ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ πράγματα ἀσήμαντα.
4. Νὰ ἐργάζεσαι μόνο ἕξι ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα. Τὸ Σάββατο ν' ἀναπαύεσαι καὶ νὰ τὸ ἀφιερῶνῃς στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ.
5. Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος καὶ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια.
6. Νὰ μὴν σκοτώνῃς ἄλλον ἄνθρωπο.
7. Νὰ μὴν προσβάλλῃς τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.
8. Νὰ μὴν κλέβῃς.
9. Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι ψέματα.
10. Νὰ μὴν ἐπιθυμῇς ποτὲ ξένα πράγματα.

Ὑστερα ἡ φωνὴ ἔπαψε ν' ἀκούεται. Ὁ Μωϋσῆς ποὺ ἦταν ἀκόμη στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους, πῆρε γραμμένες ἐπάνω

σὲ δυὸ πλάκες τὶς δέκα ἐντολὲς νὰ τὶς φέρῃ στοὺς Ἰσραηλίτες. Αὐτὸς ἦταν ὁ γραπτὸς νόμος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μωϋσῆς δὲν κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὄρος παρὰ ἔμεινε ἐκεῖ 40 ἡμέρες.

7. Ἡ ἀπιστία τῶν Ἰσραηλιτῶν

Ἄμα οἱ Ἰσραηλίτες εἶδαν πὼς δὲ γύρισε ὁ Μωϋσῆς νόμισαν ὅτι χάθηκε. Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ἀαρὼν νὰ τοὺς κάνῃ ἓνα εἶδωλο γιὰ νὰ τὸ προσκυνοῦν μὰ ἐκεῖνος δὲν συμφωνοῦσε. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ κι ἔδωκε ἐντολὴ νὰ μαζέψουν τὰ χρυσᾶ κοσμήματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλυωσαν, ἔφτιασαν ἓνα χρυσὸ μοσχάρι καὶ τὸ προσκυνοῦσαν γιὰ Θεό.

Ἐνῶ γίνονταν αὐτά, γύρισε κι ὁ Μωϋσῆς μὲ τὶς δυὸ πλάκες ποὺ εἶχαν τὶς δέκα ἐντολές. Μόλις ἀντίκρυσε τοῦτο τὸ θέαμα, συγχύστηκε κι ἀπὸ τὴν ταραχὴ του οἱ πλάκες ἔπεσαν κάτω κι ἔσπασαν. Κατόπιν τὸ χρυσὸ μοσχάρι τὸ ἔκαμε κομμάτια καὶ τιμώρησε τοὺς πρωταίτιους μὲ θάνατο. Ὅταν ἐκεῖνοι ἔλειψαν, ὁ λαὸς κατάλαβε πιά τὸ σφάλμα του καὶ μετανόησε.

Ὁ Μωϋσῆς τότε ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος καὶ ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Ὁ καλὸς Θεὸς σὰν εἶδε τὴν ἀληθινὴ μετάνοια τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, τὸν συχώρεσε κι ἔδωκε στὸ Μωϋσῆ δυὸ νέες πλάκες ποὺ εἶχαν γραφτῇ σ' αὐτὲς οἱ δέκα ἐντολές. Ὁ Μωϋσῆς πῆρε μὲ σεβασμὸ τὶς πλάκες αὐτὲς κι ὅταν κατέβηκε κάτω τὶς τοποθέτησε σ' ἓνα ὠραῖο κιβώτιο, ξύλινο. Τὸ κιβώτιο αὐτὸ μὲ τὶς δέκα ἐντολές ὀνομάστηκε *Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης*.

Ὅταν προχωροῦσαν, τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης μετὰφεραν στὸν ὄμο του οἱ ἱερεῖς. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ κατασκήνωσαν, τὴν ἔβαλαν σὲ εἰδικὴ σκηνή καὶ τὴν ὀνόμασαν *Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου*, ἐπειδὴ περιεῖχε τὸ κιβώτιο μὲ

τίς δέκα ἐντολές, πού μαρτυροῦσαν τὴ συμφωνία τῶν Ἰσραηλιτῶν μὲ τὸ Θεό. Μπροστὰ στὴ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, πού ἦσαν ὁ κινητὸς ναὸς τους, οἱ ἱερεῖς ἔκαναν τίς θυσίες στὸ Θεό. Πρῶτος ἀρχιερέας ἔγινε ὁ Ἀαρών.

8. Οἱ Ἰσραηλίτες κατασκοπεύουν τὴ Χαναὰν

Οἱ Ἰσραηλίτες, πού εἶχαν πιά μείνει στὸ ὄρος Σινᾶ ἓνα χρόνο, ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ κι ὕστερα ἀπὸ μεγάλη ὁδοιπορία ἔφθασαν στὰ σύνορα τῆς Χαναὰν. Μεγάλῃ ἦταν ἡ χαρὰ τους γιατί ὕστερ' ἀπὸ τόσες περιπλανήσεις καὶ κινδύνους, πού κράτησαν 40 χρόνια, θὰ πατοῦσαν τὰ ἱερὰ χῶματα τῆς πατρίδας τους.

Πρὶν ὅμως ἐπιχειρήσουν νὰ μποῦνε στὴ Χαναὰν, ἔπρεπε νὰ ξέρουν τί ἄνθρωποι κατοικοῦσαν ἐκεῖ καὶ πῶς θὰ τοὺς ὑποδέχονταν. Τότε ὁ Μωϋσῆς διάλεξε δώδεκα μυαλωμένα παλληκάρια, ἓνα ἀπὸ κάθε φυλὴ, τοὺς εἶπε νὰ μποῦνε μεσα μὲ προφύλαξη καὶ νὰ κατασκοπεύσουν καλὰ ὅλη τὴ χώρα. Μαζὶ μ' αὐτὰ ἦταν κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μὲ τὸν Χάλεβ.

Οἱ κατάσκοποι αὐτοὶ γύρισαν παντοῦ στὴ Χαναὰν

Γύρισαν φέρνοντας στὸν ὄμο τους ἓνα πελώριο σταφύλι

κι ὕστερα ἀπὸ 40 ἡμέρες γύρισαν φέροντας στὸν ὄμο τους ἓνα πελώριο σταφύλι, γινομένο. Ἡ χώρα, λένε στὸ Μωϋσῆ, εἶναι πολὺ εὐφορη καὶ γιὰ δεῖγμα τῆς εὐφορίας τῆς φέραμε τοῦτο τὸ σταφύλι. Οἱ κάτοικοι ὅμως εἶναι καλοὶ πολεμιστές καὶ μεγαλόσωμοι κι ὅλες οἱ πόλεις τους ἔχουν ὀχυρωθῇ μὲ ἰσχυρὰ φρούρια.

Σὰν ἀκουσαν αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται κατὰ τοῦ Μωϋσῆ πού τοὺς ξεσήκωσε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μὲ τὸν Χάλεβ προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν σ' ὅλους θάρρος κι ἔλεγαν:

—Μὴ φοβόσαστε ἀδελφια! Ὁ Θεὸς πού μᾶς βοήθησε ὡς ἐδῶ, Αὐτὸς πάλι θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πάρουμε τὴ γῆ τῶν πατέρων μας.

Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως οὔτε ἤθελαν ν' ἀκούσουν γιὰ τὴ Χαναάν κι ἐπιχείρησαν νὰ λιθοβολήσουν τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρών. Στὸ τέλος ἐπαναστάτησαν καὶ ζητοῦσαν ἄλλον ἀρχηγὸ γιὰ νὰ τοὺς ξαναπάῃ στὴ Αἴγυπτο.

Ὁ Θεός τότε, παρουσιάστηκε στὸ Μωϋσῆ καὶ τοῦ εἶπε :

—Κανένας σας δὲν θὰ πατήσῃ στὴ Χαναάν! Ὅλοι θὰ γυρίζετε στὴν ἔρημο 40 χρόνια ἀκόμη κι ἐκεῖ θ' ἀφήσετε τὰ κόκκαλά σας. Ἐξαίρεση θὰ γίνῃ στοὺς νέους ἀπὸ 20 χρόνων καὶ κάτω κι ἀπὸ τοὺς μεγάλους στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τὸν Χάλεβ. Μόνον αὐτοὶ θὰ μποῦν στὴ Χαναάν.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Μωυσῆς ὁδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτες πάλι στὴν ἔρημο τῆς Πετραίας Ἀραβίας, μακριὰ ἀπὸ τὴν Χαναάν, κι ἐκεῖ περιπλανήθηκαν 40 χρόνια. Στὸ διάστημα τοῦτο ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι πέθαναν καὶ μόνο ὁ Μωϋσῆς ζοῦσε. Ἦταν ὅμως πολὺ γερασμένοι.

9. Νέα πορεία στὴν ἔρημο. Θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Ἐνῶ οἱ Ἰσραηλίτες περιπλανιόνταν στὴν ἔρημο τῆς

Πετραίας Ἀραβίας, πέθανε ὁ Ἀαρών σὲ ἡλικία 123 ἐτῶν.
Ἔτσι ὁ Μωϋσῆς ἔχασε τὸν πιὸ πολύτιμο συνεργάτη στὴν
κυβέρνηση τοῦ λαοῦ του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀαρών, ὁ Μωϋσῆς ὁδήγησε τοὺς
Ἰσραηλίτες πρὸς τὴ Χαναάν καὶ πλησίαζαν νὰ φτάσουν στὴ
Νεκρὰ θάλασσα. Στὸ δρόμο δὲν ἔβρισκαν νερό καί, σὰν νὰ μὴν
ἔφτανε αὐτό, εἶχαν σωθῇ καὶ τὰ τρόφιμα. Ἀπὸ τὴ στέρηση
αὕτῃ ὁ λαὸς βρῆκε εὐκαιρία νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ Μωϋ-
σῆ πού τὸν θεωροῦσε ὑπαίτιο γιὰ ὅλη τὴ δυστυχία καὶ τὸ
θάνατο τὸσων ἀνθρώπων στὴν ἔρημο.

Τότε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀσέβεια τῶν Ἰσ-
ραηλιτῶν, ἔστειλε σ' αὐτοὺς φαρμακερὰ φίδια κι ὅσους
δάγκωναν πέθαιναν. Ἡ δοκιμασία αὕτῃ τοὺς ἔκανε νὰ με-
τανοήσουν καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ νὰ προσευχηθῇ
ἐκεῖνος γιὰτὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀνάξιοι νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίου. Μετὰ τὴν προσευχὴ ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴ
τοῦ Θεοῦ, ἔφτιασε ἓνα χάλκινο φίδι, τὸ ἔστησε ἐπάνω σ'
ἓνα ξύλο καὶ εἶπε στὸ λαό: «Ὅποιος δαγκώνεται ἀπὸ φίδι,
θὰ κοιτάῃ τὸ χάλκινο φίδι κι ἀμέσως θὰ θεραπεύεται».
Ὅπως εἶπε ὁ Μωϋσῆς, ἔτσι ἔγινε καὶ σώθηκαν.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Μωάβ, ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν
κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ κι ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε ν' ἀπλώνωνται μπροστά
του οἱ καταπράσινες πεδιάδες τῆς Χαναάν, πού εἶναι πέ-
ρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Εὐχαριστημένος πού ἀξιώθη-
κε νὰ ἰδῇ τὴ χώρα τῶν πατέρων του, κατέβηκε ἀπὸ τὸ
βουνὸ καὶ ὄρισε διάδοχό του τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Λίγο καιρὸ ἀπὸ τότε, πέθανε σὲ ἡλικία 130 χρονῶν.

10. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μωϋσῆ ὁ νέος ἀρχηγὸς Ἰησοῦς

τοῦ Ναυῆ ὁδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτες κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Μπροστὰ πῆγαιναν οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ἔπειτα ὁ στρατὸς καὶ πίσω τὰ γυναικόπαιδα.

Ὅταν πλησίασαν στὸν Ἰορδάνη, τὸν βροῦσαν πλημμυρισμένο κι ἀδιάβατο. Τότε οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης μπῆκαν πρῶτοι στὸ ποτάμι. Ἀμέσως ὁ Ἰορδάνης στὸ μέρος ἐκεῖνο χωρίστηκε στὰ δυὸ καὶ πέρασαν ὅλοι στὴν ἄλλη ὄχθη, χωρὶς νὰ βραχοῦν. Ἐπὶ τέλους πάτησαν τὰ ἱερὰ χώματα τῆς πατρίδας τους!

Οἱ Χαναναῖοι ἀντιστάθηκαν ἀλλ' ἔχασαν τὸ θάρρος τους κι ὑποχωροῦσαν. Προχωρώντας οἱ Ἰσραηλίτες ἔφτασαν στὴν πόλη Ἰεριχώ, ποὺ εἶχε ὀχυρὰ φρούρια καὶ τὴν περικύκλωσαν. Ἡ πολιορκία κράτησε ἑπτὰ μέρες. Τὶς ἕξι πρῶτες μέρες, κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης γύριζαν ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴ μέρα γύρω στὰ τεῖχη καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν οἱ σαλπικτῆς κι ὁ λαός.

Στὸ γύρο ὅμως τῆς ἑβδομης μέρας ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα: Μόλις ἄρχισαν οἱ σάλπιγγες, τρομερὸς σεισμὸς γκρέμισε τὰ τεῖχη κι οἱ Ἰσραηλίτες μπῆκαν στὴν πόλη. Τρομαγμένοι οἱ Χαναναῖοι ἀπὸ τὸ νέο θαῦμα, ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν κι ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες κυριέψαν κι ἄλλες πόλεις καὶ στὸ ἐσωτερικό. Τέλος ἔφτασαν στὴν πόλη Γαβαὼν, οἱ κάτοικοί της εὐκόλα ὑποτάχτηκαν καὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ γίνουν σύμμαχοι τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τότε οἱ ἄλλοι Χαναναῖοι βασιλεῖς συγκέντρωσαν στρατὸ καὶ πολιορκοῦσαν τὴ Γαβαὼν. Ἡ μάχη ἦταν σκληρὴ καὶ διάρκεσε ὅλη τὴ μέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲ νικοῦσε. Ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔγερνε κατὰ τὴ δύση, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ παρατείνει τὴν ἡμέρα λέγοντας:

Μόλις άρχισαν οι σάλπιγγες, τρομερός σεισμός ...

«Νά σταθῇ ὁ ἥλιος κατὰ τὴ Γαβαὼν κι ἡ σελήνη κατὰ τὸ φαράγγι Αἰλῶν».

Κι ἔγινε τότε ἄλλο θαῦμα! Ὁ ἥλιος ἔμεινε ἀκίνητος καὶ δόθηκε καιρὸς στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ νὰ ἐξολοθρέψῃ τοὺς ἐχθροὺς του.

Μετὰ τὴ μάχη τῆς Γαβαὼν, ὁ στρατὸς τῶν Χαναναίων διαλύθηκε κι οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν πιά κύριοι ὅλης τῆς Χαναάν. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε μὲ κλῆρο τὴ χώρα στὶς δώδεκα φυλές τῶν Ἰσραηλιτῶν. Λίγα χρόνια ἀπὸ τότε πέθανε κι ὁ ἴδιος σὲ ἡλικία 110 χρονῶν.

Τότε οἱ Ἰσραηλίτες, μαζὶ μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ἔθαψαν καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ ποὺ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

11. Ἱστορία τοῦ Ἰῶβ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὲ μιὰ πόλιν τῆς Ἀσσυρίας, ζοῦσε ἓνας ἄρχοντας πλούσιος καὶ εὐσεβής. Λεγόταν Ἰῶβ καὶ εἶχε ἀποκτήσει ἑπτὰ γιουὺς, τρία κορίτσια καὶ πλῆθος ὑπηρέτες. Ἡ μεγάλη περιουσία τοῦ Ἰῶβ ἀποτελεῖτο ἀπὸ χιλιάδες πρόβατα, καμήλες καὶ ἄλλα ζῶα. Ζοῦσε λοιπὸν εὐτυχὴς ὁ ἄρχοντας αὐτὸς καὶ δὲν ἔπαυε νὰ δοξολογῇ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ πολλὰ πλούτη καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ ἔδωκε.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ πάντα δοκιμάζει τοὺς ἀνθρώπους, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἰῶβ καὶ τοῦ ἔστειλε μεγάλες συμφορές:

Μιὰ ἡμέρα ἔπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκαψε τὰ πρόβατα καὶ τὰ λειβάδια του. Κατόπιν ἦρθαν κακοὶ ἄνθρωποι, καὶ σκότωσαν τὰ παιδιὰ του καὶ τοὺς ὑπηρέτες του.

Σὰν εὐσεβὴς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀντὶ νὰ βλαστημήσῃ τὸ Θεό, τὸν δοξολογοῦσε καὶ ἔλεγε:

—Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωσε καὶ ὁ Θεὸς μοῦ τὰ πῆρε· ἃς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομά του!

Στὴν τόση δυστυχία του, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸν βρῆκε καὶ ἄλλο κακό: Ἀρρώστησε ἀπὸ λέπρα καὶ ὅλο τὸ σῶμα του γέμισε πληγές. Ἐπειδὴ ἡ λέπρα εἶναι κολλητικὴ, ἀρρώστεια ἀναγκάστηκε νὰ μένῃ κατὰμονος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Μολαταῦτα ὁ Ἰῶβ εἶχε μεγάλη ὑπομονὴ καὶ δὲ βαρυγγομοῦσε.

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα του, ποὺ πάντα τὸν ἐπισκεφόταν κάποια μέρα ἀκούοντας τὸν ἄντρα της νὰ δοξολογῇ τὸ Θεό, ἀπελπισμένη τοῦ λέει: πῶς δὲν πρέπει νὰ περιμένη καλὸ ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ Ἰῶβ τὴ μάλωσε γιὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν της

Μιὰ μέρα τὸν ἐπισκέφθηκαν τρεῖς φίλοι του νὰ τὸν

παρηγορήσουν. Σάν τὸν εἶδαν σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια κατάσταση, δάκρυσαν ἀπὸ τὴ λύπη τους κι ἓνας τοῦ λέει:

—Κάποια βαριά ἁμαρτία θὰ ἔχης κάμει Ἰώβ, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς τόσο αὐστηρά!

Ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος διαμαρτυρόταν γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουε. Ἀγανακτησμένος λοιπόν, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, καταράστηκε τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε τὸ σφάλμα του καὶ ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ βλαστήμια ποὺ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ὁ Θεὸς βλέποντας τὴ μεγάλη πίστη καὶ τὴν ἀληθινὴ μετάνοια τοῦ Ἰώβ, τοῦ ἔδωκε πάλιν τὴν υἰεῖα του καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Κατόπιν ἀπόχτησε ἄλλους ἑφτά γιούς, τρία κορίτσια καὶ διπλάσια περιουσία ἀπ' ὅ,τι εἶχε πρίν.

Τέλος πέθανε, γέρος πιά, μὰ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του.

"Ὅς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομά Του.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ἡ ἐποχή τῶν κριτῶν

Μετά τὴν κατάκτηση τῆς Χαναάν ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, οἱ πῖο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ντόπιους ἔφυγαν σ' ἄλλες χῶρες. Οἱ ἄλλοι ὑποτάχτηκαν κι ἐπειδὴ οἱ Χαναναῖοι ἦσαν εἰδωλολάτρες, σιγὰ-σιγὰ ἔγιναν εἰδωλολάτρες κι οἱ Ἰσραηλίτες.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Θεὸς ἐγκατάλειψε τὸν περιούσιο λαό του, τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἀπὸ τότε διάφοροι γειτονικοὶ λαοὶ πολὺ ἰσχυροί, οἱ Μαδιανίτες, οἱ Φιλισταῖοι καὶ ἄλλοι, ἄρχισαν νὰ μπαίνουν στὴ Χαναάν καὶ νὰ τὴ ρημάζουν.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ κράτησε ὥσπου ἐμφανίστηκαν μεγάλοι ἄνθρωποι, οἱ κριτῆς. Ἡ ἐποχὴ τῶν κριτῶν κράτησε 300 χρόνια καὶ σπουδαιότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀναδείχθηκαν πέντε: Ὁ Γεδεὼν, ὁ Ἰεφθάε, ὁ Σαμφών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουὴλ.

2. Ὁ Γεδεὼν

Ὁ Γεδεὼν καταγόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Μανασσὴ γιου τοῦ Ἰωσήφ, κι ἦταν ἀπλὸς γεωργός, μὰ πολὺ εὐσεβής. Στὴν ἐποχὴ τοῦ οἱ Μαδιανίτες μπῆκαν στὴ Χαναάν καί, ἀνενόχλητοι ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες ποὺ εἶχαν καταφύγει στὰ βουνά, ἔκαναν στὴ χώρα μεγάλες καταστροφές. Μιὰ ἡμέρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Γεδεὼν ἄλθε σιτάρι στὸ μύλο, παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε νὰ μαζέψῃ στρατό, γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ θὰ νικήσῃ.

Ὁ Γεδεὼν, ἀκούοντας τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου, κάλεσε

τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ εἶπε: «Ὅποιος ἀγαπάει τὴν πατρίδα
μας, ἄς ἔλθῃ μαζί μου».

Ἔτσι μαζεύτηκαν 10.000 περίπου Ἰσραηλίτες. Ὁ Γε-

Σπᾶνε τὶς στάμνες καὶ ὀρמוῦν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ

δεὼν διάλεξε τότε ἀπ' αὐτοὺς 300 παλληχάρια κι οἱ ἄλλοι
ἔμειναν ἐφεδρεία. Στους 300 ἄντρες ὁ Γεδεὼν ἔδωκε ἀπὸ μιὰ
σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα, ποὺ μέσα σ' αὐτὴν ἦταν καὶ μιὰ
λαμπάδα ἀναμμένη. Κατόπιν τοὺς χῶρισε σὲ τρία μέρη καὶ
τοὺς εἶπε:

«Ὅταν ἀκούσετε τὴ δική μου σάλπιγγα, ἀμέσως θὰ
σπάσετε τὶς στάμνες καὶ μὲ σαλπίσματα καὶ φωνὲς θὰ ὀρμή-
σετε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ κοιμᾶται».

Πραγματικὰ ἔτσι κι ἔγινε. Ὅταν πλησίασαν στὸ
ἐχθρικό στρατόπεδο ὁ Γεδεὼν δίνει τὸ σύνθημα, σπᾶνε ὅλοι

τις στάμνες κι ὁρμοῦν κατὰ τῶν Μαδιανιτῶν. Ἐκεῖνοι ξύπνησαν τρομαγμένοι κι ἀπὸ τὰ σαλπίσματα καὶ τὶς φωνὲς νόμισαν ὅτι εἶχαν κυκλωθῇ ἀπὸ χιλιάδες στρατό. Ἀμέσως λοιπὸν τῶβαλαν στὰ πόδια, ἀφήνοντας στὸ στρατόπεδο τὰ ὅπλα κι ὅλα τὰ πράγματά τους.

Ὁ Γεδεὼν εἰδοποίησε τότε τὸν ἐφεδρικό στρατό, ποὺ ἦταν ἕτοιμος, ὅλοι μαζί κυνήγησαν τοὺς ἐχθροὺς κι ἔτσι λευθερώθηκε ἡ πατρίδα του.

Ὑστερ' ἀπὸ τὴ λαμπρὴ αὐτὴ νίκη, ὁ Γεδεὼν κυβέρνησε τὴ χώρα του 40 χρόνια, ὥσπου πέθανε δοξασμένος.

3. Ὁ Ἰεφθάε

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γεδεὼν, οἱ Ἰσραηλίτες ξέχασαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἔγιναν εἰδωλολάτρες. Ὁ Θεὸς τότε γιὰ νὰ τοὺς τιμωρῇ ἔστειλε ἄλλον ἐχθρό, τοὺς Ἀμμωνίτες, κι ὑποδούλωσαν τοὺς Ἰσραηλίτες.

Σὰν εἶδε ὁ Θεὸς πὼς μετανόησαν, ἔστειλε ἄλλον κριτὴ νὰ τοὺς σώσει, τὸν Ἰεφθάε. Ὁ Ἰεφθάε, γενναῖο παλληκάρι μὰ καὶ θερμὸς πατριώτης, ἦταν τότε ἐξόριστος γι' ἀσήμαντη ἀφορμή. Μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες συσκέφτονταν πὼς θὰ διώξουν τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὴ Χαναάν, ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ εἶπαν:

«Μόνο ὁ Ἰεφθάε εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς σώσει».

Ὑστερ' ἔστειλαν ἀνθρώπους, στὸν Ἰεφθάε καί, ἀφοῦ τοῦ ζήτησαν συγνώμη γιὰ τὴν ἄδικη ἐξορία, τοῦ λένε:

«Ὁ λαός μας, Ἰεφθάε, χρόνια τώρα ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς βάρβαρους Ἀμμωνίτες. Ἡ φωνὴ τῆς πατρίδας σὲ καλεῖ νὰ τὴν σώσεις».

Ἀστράψαν τότε τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ! Χωρὶς νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὸν ἄδικο κατατρεγμὸ τῶν πατριωτῶν

του, γύρισε στη Χαναάν κι ανάλαβε τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας. Κατόπιν μάζεψε στρατό. Προτοῦ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ εἶπε πῶς, ὅταν γυρίσῃ νικητής, θὰ θυσιάσῃ τὸ πρῶτο πρόσωπο τῆς οἰκογενείας του ποῦ θὰ βγῇ ἔξω νὰ τὸν προῦπαντήσῃ.

Πραγματικὰ ὁ Ἰεφθάς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐδιώξε τοὺς ἐχθροὺς καὶ γύρισε στὴν πρωτεύουσά του νικητής. Ἡ μοναχοκόρη του, ὅταν ἄκουσε πῶς γυρίζει ὁ ἀγαπημένος πατέρας της, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν νὰ τὸν συναντήσῃ. Μὰ σὰν τὴν εἶδε ὁ Ἰεφθάς, «δυστυχία μου!» ἀκούστηκε νὰ λέῃ κι ἔπεσε κάτω λιπόθυμος. Ὅταν συνῆλθε, ἀποκάλυψε στὴν κόρη του τὸ μεγάλο ὄρκο ποῦ ἔδωκε καὶ τῆς εἶπε:

«Χρυσὸ μου παιδί! ξέρεις πόσο σὲ ἀγαπῶ. Εἶμαι ὅμως ἀναγκασμένος νὰ κρατήσω τὸν ὄρκο μου, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους».

«Μὴ στενοχωριέσαι καλὲ μου πατέρα!» τοῦ λέει ἡ ἀγαθὴ κόρη. «Εἶμαι πρόθυμὴ νὰ θυσιαστῶ γιὰ τὴ πατρίδα! Χωρὶς αὐτὴν δὲν ἀξίζει ἡ ζωὴ, ὅσο γλυκιὰ καὶ νᾶναι».

Ἔτσι κι ἔγινε. Ἡ καλὴ κόρη πέθανε γιὰ τὴν πατρίδα. Εἶναι ἡ Ἰφιγένεια τῶν Ἰσραηλιτῶν.

4. Ὁ Σαμψὼν

Ἀφοῦ οἱ Ἰσραηλίτες ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀμμωνίτες, ἔμειναν γιὰ λίγον καιρὸ πιστοὶ στὸ Θεό. Ὅσο ζοῦσε ὁ Ἰεφθάς. Κατόπιν ἔπεσαν στὴν εἰδωλολατρεία καὶ τὴν ἁμαρτία. Ἀπὸ τὴ μεγάλη διαφθορά ὁ στρατὸς ἔχασε τὴ μαχητικότητα ποῦ εἶχε κι ἡ χώρα ὑποδουλώθηκε σ' ἓναν ἄλλο ἰσχυρὸ λαό, στοὺς Φιλισταίους. Ἔτσι ἐπὶ 40 χρόνια οἱ Φιλισταῖοι λεηλατοῦσαν τὴν πλούσια χώρα καὶ βασάνιζαν τοὺς κατοίκους της, ὥσπου ὁ Θεὸς ἔστειλε ἄλλον κριτὴ, τὸ Σαμψών.

Σε ηλικία 18 χρονῶν ὁ Σαμφὼν εἶχε βρεθῇ στοῦ δάσους, μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐξαφνα παρουσιάζεται μπρυστά του ἓνα λιοντάρι καὶ χύμηξε ἐπάνω του. Μὰ τὸ παλληκάρι μας δὲν τάχασε. Ρίχτηκε λοιπὸν ἐπάνω του, τῶσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, σὰν τὸν Ἡρακλῆ, καὶ τῶπνιξε. Τὸ κατόρθωμα τοῦτο εὐκολα μαθεύτηκε κι ὅλοι θαύμαζαν τὸ Σαμφὼν.

Ὅταν μεγάλωσε ἀκόμη ὁ Σαμφὼν ἔγινε τὸ φόβητρο τῶν Φιλισταίων γιατί πάντα τοὺς νικοῦσε, ὅσοι καὶ νὰ ἦταν.

Ἡ δύναμη τοῦ Σαμφὼν φώλιαζε στὰ μακριὰ μαλλιά του, ποὺ δὲν τὰ εἶχε κόψει ποτέ. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ κατόρθωσε νὰ τοῦ τὸ ἀποσπᾶση μὲ τρόπο μιὰ Φιλισταία γυναίκα, ἡ Δαλιδὰ καὶ τὸ μαρτύρησε στοὺς πατριῶτες της. Ἐκεῖνοι τῆς ἔταξαν τότε πολλὰ χρήματα καὶ μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ Σαμφὼν κοιμόταν βαθιά, ἡ Δαλιδὰ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά σύρριζα. Κατόπιν μπῆκαν στοῦ σπίτι οἱ Φιλισταῖοι, τὸν ἔπιασαν, μὰ αὐτὸς δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ. Εἶχε χάσει πιά τὴ δύναμή του. Ὡστόσο οἱ Φιλισταῖοι, ἐπειδὴ πάλι τὸν φοβόνταν, τὸν τύφλωσαν καὶ τὸν γύριζαν στὴν πόλη Γάζα γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν. Κατόπιν τὸν ἔδεσαν μὲ χοντρές ἀλυσίδες καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν μαζευτῇ στοῦ μεγάλο ναό, γιὰ νὰ γιορτάσουν, τὸ θεοῦ τους Δαγών. Ἐπάνω στὴ διασκέδαση, θυμῆθηκαν τὸ Σαμφὼν καὶ τὸν ἔφεραν ἐκεῖ δεμένον, τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κολῶνες τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἔφτυναν νὰ τὸν ἐξευτελίσουν. Ὡς τότε ὅμως εἶχαν μεγαλώσει κάμποσο τὰ μαλλιά του καὶ ξανάρθε ἡ δύναμή του.

Ὁ Σαμφὼν δὲ μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἐξευτελισμούς. Ἀφοῦ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀγκάλιασε μὲ τὰ γερὰ μπράτσα του τίς δυὸ κολῶνες, στήριξε σ' αὐτὲς τὰ πόδια του καὶ εἶπε:

«'Ας πεθάνω μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μου!..»

Μόλις εἶπε αὐτὰ ἔσφιξε μ' ὅλη τὴ δύναμή του τὶς κολῶνες, ἔπεσαν κάτω κι ὁ ναὸς γκρεμίστηκε. Οἱ τρεῖς χι-

“Ας πεθάνω μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μου . . .

λιάδες Φιλισταῖοι, πού ἦσαν ἐκεῖ, πλακώθηκαν τότε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ.

“Ἐτσι ὁ Σαμψών, βρῆκε ἐνδοξο θάνατο ἀλλ’ ἐκδικήθηκε τοὺς ἐχθρούς του. Εἶναι ὁ Ἡρακλῆς τοῦ Ἰσραήλ.

5. 'Ο 'Ηλϊ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σαμφών ἔγινε κριτὴς ὁ 'Ηλί, ποὺ ἦταν κι ἀρχιερέας. Οἱ Ἰσραηλίτες ἀγαποῦσαν πολὺ τὸ νέο κριτὴ τους γιατί ἦταν δίκαιος κι ἀφοσιωμένος στὸ Θεό.

Ὡστόσο εἶχε δυὸ παιδιὰ πολὺ κακὰ ποὺ ἀδικοῦσαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κι οὔτε σέβονταν τὸ Θεό. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ὁ 'Ηλὶ ἀγαποῦσε παράφορα καί, παρὰ τὰ σοβαρὰ ἐλαττώματα ποὺ εἶχαν, δὲν τὰ μάλωνε μήπως τὰ στενοχωροῦσε.

Ὁ Θεὸς ποὺ ἔβλεπε τίς ἀδικίες καὶ τὴν ἀσέβεια τῶν παιδιῶν, εἰδοποίησε τὸν 'Ηλὶ νὰ τὰ διορθώσῃ ἀλλ' ἡ μεγάλη ἀδυναμία ποὺ εἶχε στὰ παιδιὰ του δὲν τὸν ἄφηνε ν' ἀκούσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ὁ Θεὸς τιμώρησε, πατέρα καὶ παιδιὰ, μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο:

Σὲ κάποια μάχη τῶν Ἰσραηλιτῶν μὲ τοὺς Φιλισταίους, εἶχαν λάβει μέρος καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ 'Ηλὶ. Βαστοῦσαν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ἐξαφνα σκοτώνονται καὶ τὰ δυὸ κι ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνας ἀγγελιοφόρος τρέχει τότε νὰ φέρῃ τὴ φρικτὴ εἶδηση στὸν 'Ηλὶ ποὺ ἦταν καθισμένος στὸ θρόνο. Μόλις ὁ 'Ηλὶ ἄκουσε τὸ θλιβερὸ μήνυμα, ἔχασε τίς αἰσθήσεις του, ἔπεσε κάτω, χτύπησε βαριά καὶ πέθανε.

6. 'Ο Σαμουὴλ

Τὸν 'Ηλὶ διαδέχθηκε ὁ Σαμουήλ, ποὺ ἦταν ὁ τελευταῖος κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἀπὸ μικρὸς ὁ Σαμουήλ ἔμενε κοντὰ στὸν 'Ηλί, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει καλὴ ἀνατροφή καὶ τὸν ἔμαθε νὰ σέβεται τὸ Θεό. Ἔτσι ὁ Σαμουήλ ἔγινε σπουδαῖος ἄνθρωπος κι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ εἶναι ἀρχιερέας, μὰ καὶ προφῆτης μαζί.

Πρώτη φροντίδα τοῦ Σαμουήλ, ὅταν ἔγινε κριτής, ἦταν νὰ διώξῃ τοὺς Φιλισταίους ἀπὸ τῆ χώρα του. Συμβούλεψε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ μετανοήσουν καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοὺς βοηθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ χώρα τους.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν τὰ φρόνιμα λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ μετανόησαν. "Υστερ' ἀπ' αὐτὸ πολέμησαν τοὺς Φιλισταίους, τοὺς ἐδιώξαν μακριὰ ἀπ' τῆ χώρα τους καὶ πῆραν πάλι τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

"Ὅταν πιά γέρασε ὁ Σαμουήλ, ὅρισε κριτὲς τὰ δυὸ παιδιά του ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ δέχθηκε ὁ λαός, γιατί αὐτὰ εἶχαν κάνει πολλὰς ἀδικίες. "Ετσι τοῦ ζήτησαν νὰ χρίσῃ βασιλιά, ὅπως εἶχαν καὶ οἱ γειτονικοὶ λαοί. Ὁ Σαμουήλ, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Θεό, ἔχρισε τότε βασιλιά τὸ Σαοὺλ καὶ αὐτὸς περιορίστηκε στὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιερέα.

7. Ἡ ἱστορία τῆς Ροῦθ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν κριτῶν τὰ χωράφια τῆς Χαναάν δὲν ἔκαναν σιτάρι καὶ οἱ ἄνθρωποι πεινοῦσαν. Τότε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν σ' ἄλλες χῶρες καὶ ἐκεῖ νὰ ζήσουν. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ, ἀπὸ τῆ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Ὁ Ἐλιμέλεχ πῆρε τὴ γυναίκα του Νωεμὶν μὲ τὰ δυὸ παιδιά του, ἐγκαταστάθηκαν στὴ γειτονικὴ χώρα Μωάβ καὶ ἐκεῖ ζοῦσαν μὲ τὴν ἐργασία τους.

"Επειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ ἡ Νωεμὶν πάντρεψαν τὰ παιδιά τους μὲ δυὸ φρόνιμα κορίτσια, τὴν Ὁρφά καὶ τὴ Ροῦθ. Ἀργότερα πέθαναν ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ τὰ δυὸ παιδιά. Ἡ Νωεμὶν τότε ἔμεινε μόνη μὲ τὶς νύφες της, ποὺ πολὺ τὴν ἀγαποῦσαν.

"Υστερ' ἀπὸ τὸ ἀτύχημα, ἡ Νωεμὶν θέλησε νὰ γυρίσῃ στὴ Βηθλεέμ ποὺ ἔμεναν οἱ συγγενεῖς της. Κάλεσε λοιπὸν

τις νύφες της και τούς εἶπε νὰ γυρίσουν πάλι στὰ σπίτια τους.

Ἡ Ὁρφὰ ἄκουσε τὰ φρόνιμα λόγια τῆς πεθερᾶς της, πῆρε τὴν εὐχή της καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Ἡ Ροῦθ ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη κι ἐπέμενε νὰ τὴν πάρῃ μαζί της.

Ἡ Νωεμὶν βλέποντας τὴν ἀφοσίωση τῆς νύφης της, τὴν πῆρε μαζί της στὴ Βηθλεὲμ καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένες.

Ἦταν τότε ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν μιὰ καλὴ συνήθεια. Ἀφηναν τοὺς φτωχοὺς νὰ μαζεύουν στάχυα πίσω ἀπὸ τοὺς θεριστές, γιὰ νὰ ἐξοικονομοῦν τὸ ψωμί τους. Ἔτσι κι ἡ Ροῦθ, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν πεθερά της, πῆγαινε στὰ θερισμένα χωράφια καὶ μάζευε στάχυα.

Ἐκεῖ στὴ Βηθλεὲμ ἦταν ἓνας πλούσιος καὶ πολὺ φιλόανθρωπος, ὁ Βοόζ. Μιὰ ἡμέρα ὁ Βοόζ πρόσεξε τὴ Ροῦθ καὶ ἡ ἐργατικότητά της τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Ὅταν μάλιστα ἔμαθε καὶ τὴν ἱστορίαν της, ἔδωκε ἐντολὴ νὰ τὴν ἀφήνουν νὰ μαζεύῃ στάχυα κι ἐκεῖ ποὺ εἶναι χειρόβολα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Ροῦθ μάζεψε πολλὰ στάχυα κι ἔβγαλε ἀρκετὸ σιτάρι. Κατόπιν γύρισε εὐχαριστημένη στὸ φτωχικὸ της καὶ διηγήθηκε στὴν πεθερά της αὐτὰ ποὺ ἔγιναν.

Ἡ Ροῦθ συνέχισε νὰ πηγαίνει στὰ χωράφια τοῦ Βοόζ γιὰ στάχυα κι ἐκεῖνος πρόσεξε ἀκόμη πὼς ἦταν σεμνή, ἐνάρετη καὶ προκομμένη. Ἐπειδὴ ἦταν ἀνύπαντρος, σκέφθηκε πὼς μιὰ τέτοια γυναίκα θὰ ἦταν κατὰλληλη γι αὐτὸν καὶ ζήτησε νὰ τὴν νυμφευτῇ. Ἡ Νωεμὶν δέχθηκε κι ὁ γάμος ἔγινε μὲ μεγαλοπρέπεια στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Βοόζ. Κατόπιν ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ κι ἡ Νωεμὶν καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένη.

Ἀπὸ τὸ Βοόζ καὶ τῇ Ροῦθ γεννήθηκε ὁ Ὠβήδ. Ἀπὸ τὸν Ὠβήδ ὁ Ἰεσαί, πατέρας τοῦ Δαβίδ. Ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ

Καθὼς γνωρίζουμε, ὁ Σαοὺλ ἦταν ὁ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν κι ὁργάνωσε καλὰ τὸ κράτος του. "Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸ βασιλιά τους γιατί ἦταν πολὺ δίκαιος καὶ εὐσεβής. "Ἐτσι μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς καὶ ν' ἀποκτήσῃ μεγάλη δόξα. Σ' ὅλες τὶς ἀποφάσεις, ποὺ ἔπαιρνε, ζητοῦσε τὴ γνώμη τοῦ Σαμουὴλ κι ἀκουγε τὶς σοφὲς καὶ φρόνιμες συμβουλές του.

Οἱ τόσες ὁμῶς νίκες κι ἡ δόξα, ἔκαναν τὸ Σαοὺλ ὑπερήφανο κι ἐγωϊστή. Κι ὅχι μόνον τοῦτο ἀλλ' ἄρχισε νὰ μὴ σέβεται καὶ τὸ Θεὸ ποὺ τόσο τὸν εἶχε προστατέψει.

Ὁ γέρο-Σαμουὴλ πάντοτε ἤλεγχε τὴ διαγωγὴ τοῦ βασιλιά καὶ τὸν συμβούλευε νὰ διορθωθῇ, γιατί ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Σαοὺλ ἀκουγε βέβαια μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ γέροντα ἀλλὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὰ ξεχνοῦσε.

Τέλος ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε γιὰ τὴν κακὴ διαγωγὴ του κι ἐγίνε ὑπερβολικὰ μελαγχολικός. Οἱ γιατροὶ κι οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσουν, τοῦ σύστησαν νὰ παίρνῃ κάθε ἡμέρα στὸ παλάτι ἓναν κιθαρωδὸ, νὰ τὸν διασκεδάζῃ. Ὁ Σαοὺλ βρῆκε τὴ λύση αὐτὴ σωστὴ καὶ πῆρε στὸ παλάτι τὸ νεαρὸ βοσκὸ Δαβίδ, παιδὶ τοῦ Ἰεσαὶ ἀπὸ τὴ Βηθλέεμ, καὶ τὸν διασκεδάζε μὲ τὴ λύρα του, παίζοντας διάφορους ψαλμοὺς καὶ ὠραῖα ἄσματα.

2. Δαβίδ καὶ Γολιάθ

Οἱ Φιλισταῖοι, σὰν ἔμαθαν πὼς ἀρρώστησε ὁ Σαούλ, κήρυξαν πάλι τὸν πόλεμο κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὁ Σαούλ συγκέντρωσε ἀμέσως στρατό, τὸν παράταξε στὸ ἀπέναντι βουνὸ καὶ τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατεύματα χωρίζονταν μὲ μιὰ μεγάλη κοιλάδα. Ἀπὸ τὸ ἐχθρικό στρατόπεδο ἔβγαινε κάθε ἡμέρα ἓνας γίγαντας Φιλισταῖος πάνοπλος, ὁ Γολιάθ, καὶ προκαλοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ μονομαχήσουν μαζί του. «Ὅποιος», ἔλεγε, «ἀπὸ τοὺς δυὸ νικήσῃ αὐτοῦνοῦ ὁ στρατὸς θὰ ἦταν νικητής».

Ὁ Σαούλ βλέποντας τὴν προσβολὴ αὐτῆ, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ἔδινε τὴν κόρη του γιὰ γυναῖκα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σκότωνε τὸ Γολιάθ. Ὡστόσο κανεὶς δὲν τολμοῦσε.

Μιὰ ἡμέρα ἦρθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Δαβίδ φέροντας τροφές στ' ἀδελφία του, ποὺ πολεμοῦσαν, κι ἄκουσε τίς ἀπειλές τοῦ Γολιάθ. Ζήτησε λοιπὸν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Σαούλ γιὰ νὰ πολεμήσῃ αὐτὸς τὸ Γολιάθ.

«Δὲν μπορῶ παιδί μου νὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ κάνῃς τέτοιο τόλμημα», λέει ὁ Σαούλ. «Φοβοῦμαι μήπως σκοτωθῇς ἀπὸ τὸ Γολιάθ ποὺ εἶναι δυνατὸς καὶ συνηθισμένος στίς μονομαχίες. Ἐσὺ εἶσαι ἀκόμη νέος καὶ ἄπειρος».

Ὁ Δαβίδ σὰν νὰ πειράχτηκε ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ καὶ λέει:

«Ἐγὼ βασιλιά μου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔσωσα πολλές φορές τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα μου ἀπὸ τὰ λιοντάρια καὶ τίς ἀρκοῦδες. Καὶ τώρα πάλι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ σκοτώσω τὸν ἄπιστο καὶ ὑβριστὴ Γολιάθ!»

Ὁ Σαούλ θαύμασε τότε τὴν μεγάλη πίστη καὶ τὴ γεναιότητα τοῦ νέου κι ἔδωκε τὴν ἄδεια. Διάταξε μάλιστα νὰ τοῦ φορέσουν ἰσχυρὴ πανοπλία καὶ νὰ τὸν γυρίσουν σ' ὄλο τὸ στρατόπεδο νὰ πάρῃ θάρρος. Ὁ Δαβίδ ὅμως πέταξε

τὰ ὅπλα γιατίι δὲν ἦταν συνηθισμένος μ' αὐτά. Πῆρε λοιπὸν μιὰ σφεντόνα μὲ μερικά στρογγυλὰ λιθάρια κι ἓνα ραβδί καὶ προχώρησε στὸ Γολιάθ. Ἐκεῖνος ἅμα τὸν εἶδε νὰ

Τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ σπαθί...

ἔρχεται μὲ τὴ σφεντόνα στὸ χέρι, τοῦ εἶπε κοροϊδευτικά :

«Γιὰ σκυλὶ μὲ πέρασες κι ἔρχεσαι μὲ τὴ σφεντόνα καὶ τὸ ραβδί;»

«Μὰ καὶ κάτι χειρότερο ἀπὸ σκυλὶ», ἀπάντησε ὁ Δαβίδ.

Ὁ Γολιάθ, ἀκούοντας αὐτά, εἶπε μιὰ βαριά βλαστήμια. Καὶ πρόσθεσε :

«Ἐλα καὶ θὰ δώσω τὸ κρέας σου νὰ τὸ φᾶνε τὰ σκυλιά καὶ τὰ ὄρνια!»

«Ἐσὺ ἔρχεσαι μὲ ὅπλα κι ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν βρίζεις», ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο θάρρος ὁ Δαβίδ.

Ἀμέσως ἔβαλε μιὰ πέτρα στὴ σφεντόνα του, τὸν σημάδεψε καλὰ καὶ τὸν πέτυχε στὸ μέτωπο. Ὁ ἀνίκητος Γολιάθ ἔπεσε κάτω νεκρός!. Κατόπιν ὁ Δαβίδ, πῆγε κοντά του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ σπαθὶ καὶ τὸ πῆγε στοὺς Ἰσραηλίτες.

Οἱ Φιλισταῖοι ἅμα εἶδαν πὼς σκοτώθηκε τὸ καλύτερό τους παλληκάρι, ἔφυγαν γρήγορα κι οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς καταδίωξαν μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

3. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Δαβίδ

Τὸ κατόρθωμα τοῦ Δαυὶδ ἔφερε μεγάλη χαρὰ στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ στὸ βασιλιά τους. Ὅταν μάλιστα ὁ Σαοὺλ γύριζε νικητὴς μὲ τὸ στρατό του, οἱ γυναῖκες μὲ τὰ παιδιά βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν καὶ φώναζαν:

«Ὁ Σαοὺλ σκότωσε χιλιάδες κι ὁ Δαβίδ κατὰβαλε μυριάδες!...».

Ὁ Σαοὺλ εἶδε τὴ δόξα τοῦ Δαβίδ κι ἐπειδὴ φοβήθηκε μὴν τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο, τὸν μισοῦσε κι ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Σὰν ὁ Δαβίδ κατάλαβε τὸ σκοπὸ τοῦ Σαοὺλ, ἔφυγε μὲ συντρόφους τοῦ στὰ βουνά. Ὁ Σαοὺλ τότε πῆρε στρατὸ καὶ βγῆκε ἔξω στὰ βουνά νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μιὰ μέρα βρῆκε μιὰ σπηλιά κι ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Κατὰ τύχη στὴν ἴδια σπηλιά πῆγε κι ὁ Δαβίδ μὲ τοὺς συντρόφους του κι εἶδαν τὸ Σαοὺλ νὰ κοιμᾶται.

Ἕνας σύντροφός του τότε εἶπε στὸ Δαβίδ νὰ σκοτώσουν τὸ Σαοὺλ, καθὼς κοιμᾶται, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτόν. Ὁ Δαβίδ ἀρνήθηκε, λέγοντας πὼς δὲν εἶναι σωστὸ

νά κάμουν ένα τέτοιο ἔγκλημα γιατί ὁ Σαοὺλ εἶχε χρισθῇ βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀρκέστηκε μόνο νά κόψῃ ένα ὕφασμα ἀπ' τὸ φόρεμα τοῦ Σαοὺλ κι ἔφυγαν. Σὲ λίγη ὥρα ξύπνησε ὁ Σαοὺλ κι ἀπὸ τὸ κομμένο φόρεμα κατάλαβε πὼς ὁ Δαβίδ, ἐνῶ μποροῦσε, δὲ θέλησε νά τὸν σκοτώσῃ! Θαυμάζοντας λοιπὸν τὴ γενναία του πράξη, γύρισε στὴν πόλη. Ἀπὸ τότε ἔγιναν φίλοι κι ὁ Δαβίδ γύρισε στὰ πρόβατά του.

Οἱ Φιλισταῖοι πάλι ἔκαναν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ σὲ μιὰ μάχη σκοτώθηκαν καὶ τὰ τρία παῖδιά τοῦ Σαοὺλ. Αὐτὸς πληγώθηκε βαριά. Διάταξε τότε ἓναν ἀκόλουθό του νά τὸν σκοτώσῃ γιὰ νά μὴν πέσῃ αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὸν κακοποιήσουν. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνῆθηκε, ἔβγαλε τὸ σπαθί του κι αὐτοκτόνησε.

4. Ὁ Δαβίδ γίνεται βασιλιάς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ καὶ τῶν παιδιῶν του, βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Δαβίδ ποὺ ἦταν τότε 30 χρονῶν. Ἐπειδὴ ὁ Δαβίδ ἦταν φρόνιμος κι εἶχε μεγάλη πίστη στὸ Θεό, ἀναδείχτηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους βασιλεῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ στὰ χρόνια του τὸ κράτος ἀπόχτησε μεγάλη δόξα. Ἔτσι ἀφοῦ ὀργάνωσε καλὸ στρατό, συνέχισε τὸν πόλεμο μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ καὶ κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ποὺ τότε τὴν κατεῖχαν οἱ Ἰεβουσαῖοι. Τὴ μεγάλη κι ἱστορικὴ αὐτὴ πολιτεία, ποὺ ἔγινε ἀργότερα κέντρο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Δαβίδ τὴν ὀχύρωσε καλὰ, τὴ στόλισε μὲ ὠραῖες οἰκοδομὲς καὶ τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ ἐνδοξοῦ κράτους του. Κατόπιν ἔφτιασε μιὰ πολυτελέστατη σκηνή (Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου) στὸ λόφο τῆς Ἱερουσαλὴμ ποὺ λεγόταν Σιών κι ἐκεῖ μὲ μεγάλη πομπή μετέφερε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Κατὰ τὴν πομπή, αὐτὸς πῆγαινε μπροστὰ κι ἔπαιζε τὴ λύρα του.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ὁ Δαβίδ, ἔκαμε πόλεμον καὶ μ' ἄλλους ἐχθρούς, καὶ τοὺς νίκησε. Τὸ κράτος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγίνε τότε πολὺ ἰσχυρὸ καὶ τὰ σύνορά του ἄρχιζαν ἀπὸ τὸν Εὐφράτη ποταμὸ κι ἔφθαναν ὡς τὴ Μεσόγειο θάλασσα.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ δόξα ἀντὶ νὰ κάμῃ τὸ Δαβίδ ὑπερήφανο, τὸν ἔκαμε περισσότερο εὐσεβῆ γιατί ἤξερε πῶς ὅλα ἐγιναν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ.

Στὸ τέλος ὅμως τοῦ βίου του ὁ Δαβὶδ ἔπεσε σὲ βαρὺ ἁμάρτημα ἀλλὰ γρήγορα κατὰλαβε τὸ σφάλμα του καὶ μετανόησε πικρά. Γιὰ νὰ συχωρεθῇ ἀπὸ τὸ Θεό, ἔγραψε ὠραίους ψαλμοὺς μετανόιας καὶ συνώμης πού τοὺς ἀκοῦμε νὰ ψάλλωνται στὴν ἐκκλησία. Λέγονται «Ψαλμοὶ τοῦ Δαβίδ».

Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ἀληθινὴ μετάνοια τοῦ Δαβίδ καὶ τὸν συχώρεσε. Γιὰ τὸ ἁμάρτημά του ὅμως αὐτό, τοῦ εἶπε, θὰ δοκιμάσῃ μεγάλες θλίψεις καὶ στενοχώριες.

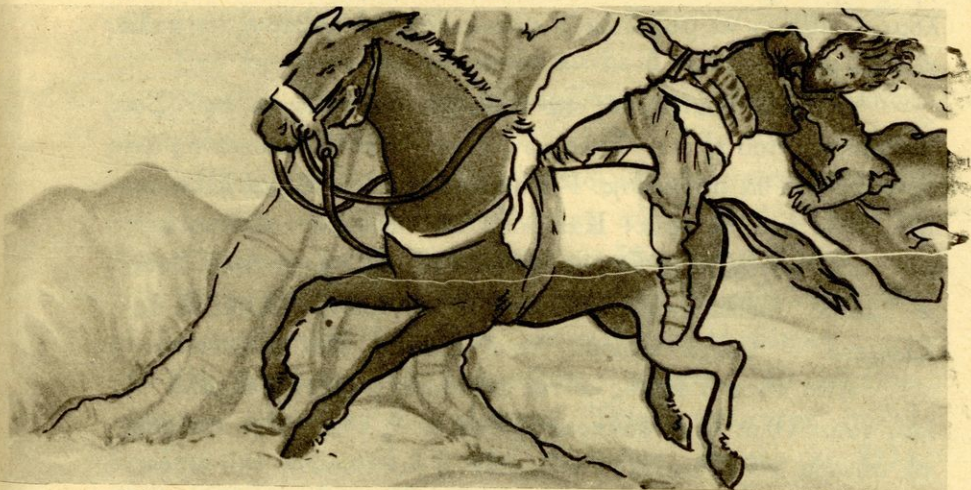
5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι ἡ προφητεία τοῦ Νάθαν βγῆκε ἀληθινή. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Δαβίδ ἦταν ὁ Ἀβεσσαλώμ, νέος ὁμορφος καὶ μὲ ὠραῖα μακριὰ μαλλιά. Ὅμως ἦταν ἀχάριστος καὶ πολὺ φιλόδοξος. Κι ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ κάθε ἡμέρα δημιουργοῦσε φιλονικίες μὲ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Δαβίδ προσπαθοῦσε μὲ συμβουλές νὰ κάμῃ τὸ παιδί του νὰ διορθωθῇ, ἀλλ' αὐτὸ τίποτε.

Ἔτσι μόλις ὁ Ἀβεσσαλώμ μεγάλωσε, ἔκαμε ἐπανάσταση νὰ πάρῃ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του κι ἐπειδὴ δὲν πέτυχε τὸ σκοπὸ του, ἔφυγε μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του στὰ βουνά. Ὁ Δαβίδ ἔστειλε στρατὸ νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐπαναστάτες κι ἔδωκε διαταγὴ νὰ μὴ σκοτώσουν τὸν Ἀβεσσαλώμ, ἀν τὸν ἐπίαναν.

Οἱ ἐπαναστάτες νικήθηκαν κι ὁ Ἀβεσσαλὼμ ὅπως ἔφευγε καβάλα νὰ σωθῇ, πέρασε κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ μπλέχτηκαν τὰ μαλλιά του στὰ κλαδιά. Ἐκεῖ ἔμεινε κρεμασμένος ὥσπου ἤρθαν οἱ στρατιῶτες καὶ τὸν ἐπιασαν. Κατόπιν ἔφθασε ὁ στρατηγὸς Ἰωάβ πού ἦταν προσωπικὸς ἐχθρὸς του καὶ ξεχνώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβίδ τὸν σκότωσε.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Δαβίδ πὼς σκοτώθηκε τὸ παιδί του, χτυποῦσε τὸ στῆθος του ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ κλαίγοντας

Πέρασε κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρο καὶ μπλέχτηκαν τὰ μαλλιά του στὰ κλαδιά... ἔλεγε: «Ἀγαπημένο μου παιδί, καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ παρὰ ἐσύ!..»

Ἀπὸ τότε ὁ Δαβίδ ἦταν δυστυχισμένος καὶ κλονίστηκε ἡ υγεία του. Ἔτσι ἀφοῦ βασιλέψε 40 χρόνια πέθανε σὲ ἡλικία 70 χρονῶν.

6 Ὁ Σολομὼν

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Δαβίδ ἔγινε βασιλιάς τὸ παιδί του ὁ Σολομὼν πού, παρ' ὅτι νέος, εἶχε γίνει κοσμο-

ζάκουστος για τη μεγάλη του φρονιμάδα και την ευσέβεια.

“Όταν ο Σολομών ανέβηκε στο θρόνο, έκαμε στο λόφο Γαβαών θυσία στο Θεό 1000 σφάγια να τον ευχαριστήσει για την τιμή που του έκαμε. Τη νύχτα παρουσιάστηκε ο Θεός στον ύπνο του και του λέει:

«Σολομών, είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα. Ζήτησέ μου, τι από τα τρία θέλεις να σου δώσω: Δόξα, πλούτη ή σοφία;»

«Έπειδή είμαι νέος, Κύριε», απάντησε ταπεινά ο Σολομών, «θέλω να μου δώκης φρονιμάδα, να κυβερνήσω καλά το λαό μου».

‘Ο Θεός ακούοντας τα φρόνιμα αυτά λόγια του Σολομώντος, του είπε: «Σολομών, είσαι πολύ μυαλωμένος άνθρωπος και θα προκόψης. Για να κάμης καλά το καθήκον σου σου δίνω και τα τρία: Και δόξα και πλούτη και σοφία».

«Σ’ ευχαριστώ Θεέ μου για τα χαρίσματα που δίνεις σ’ εμέ το δούλο σου», απάντησε ο Σολομών. «Άς είναι δοξασμένο τ’ όνομά σου εις τους αιώνας των αιώνων».

Άπο τότε ο καλός αυτός βασιλιάς κυβέρνησε καλά το λαό του. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι κι ή φήμη είχε περάσει τα σύνορα του βασιλείου του. Μά ή δικαιοσύνη του φρόνιμου τούτου βασιλιά, έμεινε γνωστή στην ιστορία άπ’ αυτό το περιστατικό:

Σε κάποια πόλη δυο γυναίκες που κατοικοῦσαν στο ίδιο δωμάτιο, είχαν άπο ένα μωρό κι έμοιαζαν καταπληχτικά. Μια νύχτα ή μιά, εκεί που κοιμόταν βαριά, χωρίς να το θέλη πλάκωσε το παιδί της και πέθανε. Σάν ξύπνησε κι είδε νεκρό το παιδί της, το έβαλε στο πλάγι στής άλληνής και τής πήρε το δικό της.

Πρίν καλά-καλά ξημερώσει, ή άλλη μητέρα ξύπνησε κι έκαμε να θηλάση το παιδί της. Σάν το είδε όμως νεκρό,

τρόμαξε μὰ μόλις ἀναψε τὸ λυχνάρι εἶδε πὼς τὸ
δὲν ἦταν τὸ δικό της. Καὶ ζήτησε τὸ παιδί της.
ἐπέμενε πὼς* τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν τὸ δικό
λος κατάφυγαν στὸ βασιλιά νὰ λύση τὴ δια

Ὁ Σολομῶν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τίς
εἶχε μάρτυρες νὰ τὸν διαφωτίσουν. Σὰ σοφὸ
ἦταν, διάταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ ξίφος καὶ λείει
τιώτη.

«Κόψε τὸ ζωντανὸ αὐτὸ παιδί στὰ δυὸ καὶ
μιὰ ἀπὸ μισό!»

Στὸ ἄκουσμα τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἡ πραγματικὴ μητέ-
ρα γονατίζει μπροστὰ στὸ Σολομῶντα καί, κλαίοντας ἀπα-
ρηγόρητα, τοῦ λέει:

«Προκειμένου νὰ σφαγῇ τὸ παιδί μου, πολυχρονεμένε μου
βασιλιά, δὲν πειράζει, ἄς τὸ πάρῃ αὐτὴ. Μοῦ φτάνει νὰ
εἶναι ζωντανό κι ἄς βρίσκεται σὲ ξένα χέρια!...»

Ὁ σοφὸς βασιλιάς δὲν ἄργησε τότε νὰ καταλάβῃ πὼς
τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν δικό της καὶ τῆς τὸ ἔδωκε.

Ἡ βασιλεία τοῦ Σολομῶντος κράτησε 40 περίπου
χρόνια κι ἦταν καθ' ὅλα εἰρηνική. Ὡραῖα ἀνάκτορα, πολλὰ
δημόσια κι ἰδιωτικὰ μέγαρα, πλατεῖες, ἀγορὲς κι ἄλλα
ἔργα πολιτισμοῦ κι ἐξωραϊστικά, στόλισαν τότε τὴν πρω-
τεύουσα κι ἄλλες πόλεις τοῦ βασιλείου του. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπο-
χὴ αὐτὴ, στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ, λέγεται «Χρυσοὺς αἰώ-
νας τοῦ Σολομῶντος» καὶ παραβάλλεται μὲ τὸν αἰῶνα τοῦ δι-
κοῦ μας Περικλῆ.

Σπουδαιότερο ὅμως ἔργο, ποὺ ἔκαμε τὸ ὄνομα τοῦ
σοφοῦ κι εἰρηνικοῦ αὐτοῦ βασιλιᾶ ἀθάνατο κι ἔπλωσε τὴ
φήμη του στὰ πέρατα τῆς γῆς, ἦταν ὁ περίφημος Ναὸς
τοῦ Σολομῶντος.

ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Τὸ ἔργο τῶν προφητῶν

Για νὰ ἐπαναφέρῃ ὁ Θεὸς τοὺς Ἰουδαίους στὸν καλὸ δρόμο, ἔστειλε σ' αὐτοὺς φωτισμένους ἄνδρες μὲ μεγάλη θρησκευτικὴ πίστη νὰ ἐλέγχουν τοὺς Ἰουδαίους γιὰ τὶς κακὲς τοὺς πράξεις. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι ἔπεφταν στὴν ἁμαρτία, τοὺς συμβούλευαν νὰ μετανοήσουν γιὰτὶ ἄλλιῶς θὰ τοὺς τιμωροῦσε ὁ Θεός.

Ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἄνδρες εἶχαν τὸ χάρισμα ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ προλέγουν τὶ θὰ γίνῃ στὸ μέλλον, ὀνομάστηκαν *προφῆτες*. Μεγαλύτεροι προφῆτες ἦταν τέσσερεις: Ὁ Ἡλὶ, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰερεμίας καὶ ὁ Δανιήλ.

2. Ὁ προφήτης Ἡλίας

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἔζησε τὸν ἑνᾶτο αἰῶνα π.Χ., ὅταν βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ ἦταν ὁ εἰδωλολάτρης Ἀχαάβ. Τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ Ἡλίας περνοῦσε στὴν ἐρημιὰ καὶ σπάνια κατέβαινε στὶς πόλεις. Ἐπειδὴ στὰ χρόνια του ὁ λαὸς μὲ τὸ βασιλιά του εἶχαν πέσει στὴν εἰδωλολατρεία, ὁ Ἡλίας παρουσιάστηκε στὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ λέει:

Βλέπω βασιλιά μου πὼς ἐσὺ κι ὁ λαὸς σου ξεχάσατε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ πιστεύετε στὸν ψεύτικο Θεό, Βαάλ. Γιὰ τὸ λόγο τοῦτο δὲ θὰ βρέξῃ στὴ χώρα σου ἐπὶ τριάμισυ χρόνια κι ὁ λαὸς θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα.

“Υστερ’ ἀπ’ αὐτὰ ὁ Ἡλίας πῆγε στὴν κοιλάδα Χοράθ ποῦ εἶναι κοντὰ στὸν Ἰορδάνη. Ἐκεῖ ζοῦσε καταμόναχος καὶ τὸν ἔτρεφε ἓνας κόρακας.

Πραγματικὰ ὅπως εἶπε ὁ Ἡλίας ἔτσι κι ἔγινε. Μόλις λοιπὸν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, ἄρχισε μεγάλη ξηρασία καὶ κράτησε τριάμισυ χρόνια. Ἀνθρώποι καὶ ζῶα ὑπόφεραν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα καὶ ὅλα πιά εἶχαν μείνει κατὰξερα. Ὑστερ’ ἀπὸ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἡλίας παρουσιάζεται πάλι στὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ λέει:

Ὁ Θεὸς Βαάλ, ποῦ τὸν λατρεύεις, δὲν εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς βασιλιά μου. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, θὰ κάνωμε τοῦτο: Θὰ σφάξετε δυὸ βόδια καὶ θὰ βάλετε τὸ καθένα ἐπάνω σὲ ξύλα καὶ σὲ χωριστὸ βωμὸ. Κατόπιν θὰ βάλετε τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαάλ νὰ τὸν παρακαλέσουν ν’ ἀνάψῃ ἡ φωτιά μόνη της. Ἄν ἀνάψῃ, ὁ Βαάλ θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἄν ὄχι, θὰ παρακαλέσω κι ἐγὼ τὸ δικό μου Θεό.

Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε κι ἔδωκε διαταγὴ νὰ συγκεντρωθοῦν ὁ λαὸς κι ὅλοι οἱ ἱερεῖς τοῦ Βαάλ σὲ ὀρισμένη τοποθεσία. Ὅταν ἔγινε αὐτὸ, ἔσφαξαν δυὸ βόδια καὶ τὰ τοποθέτησαν σὲ χωριστοὺς βωμούς. Γονατιστοὶ τότε 450 ἱερεῖς τοῦ Βαάλ παρακαλοῦσαν τὸ Θεό τους πολλὰς ὥρες ν’ ἀνάψῃ ἡ φωτιά, μὰ τίποτε. Κατόπιν γονάτισε κι ὁ Ἡλίας κι ὅταν τέλειωσε τὴν προσευχή του, ἡ φωτιά ἀνάψε!

Ὁ λαὸς βλέποντας τὸ θαῦμα πίστεψε στὸν ἀληθινὸ Θεό κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ βρέχῃ.

Ὁ Ἡλίας ἔκαμε κι ἄλλα θαύματα κι ὅλοι τὸν σέβονταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Στὸ τέλος κατέβηκε μὲ τὸ μαθητὴ του Ἐλισαῖο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη. Στὸ δρόμο, ἓνα ἀμάξι ποῦ τὸ ἔσερναν δυὸ πύρινα ἄλογα, ἄρπαξε τὸν προφήτη Ἡλία καὶ τὸν ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ μνήμη του γιορτάζε-

ται στίς 20 'Ιουλίου καὶ τὰ ἐρημοκκλήσια, ποὺ ἀφιερώνονται σ' αὐτόν, χτίζονται στίς κορυφές τῶν λόφων.

3. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας

Ὁ Ἡσαΐας εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους προφῆτες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Στὴν ἐποχὴ του ἡ ἀσέβεια κι ἡ διαφθορὰ εἶχαν φθάσει σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ γι αὐτὸ κατηγοροῦσε τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες. Γνωρίζοντας ὁ Ἡσαΐας τὸ βαθύτερο νόημα τῆς θρησκείας, ἔλεγε στὸ λαό: «Ὁ Θεὸς δὲν εὐχαριστεῖται μὲ δῶρα καὶ προσευχὲς ἀλλὰ μὲ τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ μὲ καλὲς πράξεις». Δηλ. μ' ἔργα φιλανθρωπίας στοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς πάσχοντες.

Ὁ Ἡσαΐας προφῆτεψε πὼς οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ὑποδοῦθοῦν ἀπ' ἄλλους λαοὺς, ἐπειδὴ ἦσαν ἀσεβεῖς. Ἀκόμη προφῆτεψε τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα μὲ κάθε λεπτομέρεια (ὅτι δηλ. θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὴν Παρθένο στὸ σπήλαιο, θὰ ὀνομασθῇ Ἑμμανουήλ κ.λ.π.), τὴ διδασκαλίᾳ του τὰ πάθη καὶ τὴν ἀναστασὴ του. Ἐπίσης πολλὲς ἄλλες προφητεῖες κι ὅλες βγῆκαν ἀληθινές. «Ὅλες αὐτὲς οἱ ὥραῖες προφητεῖες τοῦ Ἡσαΐα εἶναι γραμμένες σ' ἓνα βιβλίο ποὺ λέγεται «*Βιβλίον Προφητειῶν*».

Τὴ μνήμη τοῦ προφήτη Ἡσαΐα γιορτάζουμε στίς 9 Μαΐου.

4. Ὁ προφήτης Ἰερεμίας

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα φάνηκε ἄλλος προφήτης ὁ Ἰερεμίας γιὺς ἱερέως ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ ἀπὸ πολὺ νέος. Βλέποντας ὁ Ἰερεμίας τὸ λαὸ νὰ εἶναι βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία, τὸν συμβούλευε νὰ γυρίσῃ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ, ὅταν ἤλεγχε τοὺς ἀσεβεῖς ὡς καὶ τὸ

βασιλιά τους Σαδάκιο, μεταχειριζόταν αύστηρά λόγια, τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο. Ἐκεῖ ἔμεινε μερικὲς μέρες νηστικός καὶ διψασμένος καὶ κατόπιν τὸν φυλάκισαν.

Ἀργότερα ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσωρ ὑποδούλωσε τὸ κράτος τῶν Ἰουδαίων καὶ κατὰστρεψε, ὅπως εἶχε προείπει ὁ Ἱερεμίας, τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔβγαλε τότε τὸν Ἱερεμία ἀπὸ τῆ φυλακῆ καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸν στείλῃ στὴ Βαβυλώνα ὅπου θὰ ἔπαιρνε μεγάλα ἀξιώματα. Ὁ Ἱερεμίας ὁμως ἀρνήθηκε καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μὲ τοὺς λίγους πατριῶτες του.

Σχεδὸν κάθε ἡμέρα, ἐκεῖ μπροστὰ στὰ ἐρείπια τῆς Ἱερουσαλήμ, θρηνοῦσε τὸ χαμό της μὲ λυπητερά μοιρολόγια. Αὐτὰ εἶναι γραμμένα σ' ἓνα βιβλίο τῆς Βίβλου ποὺ λέγεται «Θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίας» καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλότερα βιβλία τῆς Ἰουδαϊκῆς Φιλολογίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «Θρήνους», ὁ Ἱερεμίας ἔγραψε καὶ τὸ προφητικὸ βιβλίο «Προφητεῖαι» ποὺ περιέχει διάφορες προφητεῖες.

5. Ὁ προφῆτης Ἰεζεκιήλ

Ὁ προφῆτης Ἰεζεκιήλ γεννήθηκε τὸ 620 π.Χ. καὶ ἦταν σύγχρονος τοῦ Ἱερεμίας. Ὁ πατέρας του ἦταν ἱερέας στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Ὅταν τὰ Ἱεροσόλυμα πάρθηκαν ἀπὸ τὸ Ναβουχοδονόσορα, ὁ Ἰεζεκιήλ ὁδηγήθηκε μὲ ἄλλους ὁμήρους στὴ Βαβυλώνα. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ προφητεῦν διάφορες προφητεῖες καὶ ἔδινε θάρρος στοὺς πατριῶτες του.

Ὁ Ἰεζεκιήλ, προφήτευσε ἀκόμη πῶς ὁ Χριστὸς θὰ φέρῃ στὸν κόσμον τὴν Καινὴ Διαθήκη. Αὐτὴ δὲ θ' ἀνήκῃ μόνο στοὺς Ἰουδαίους ἀλλὰ σ' ὅλα τὰ ἔθνη, γιατί ὁ Θεὸς

εἶναι αἰώνιος βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐκεῖ στή Βαβυλώνα τιμοῦσαν τὸν προφήτη τους καὶ τὸν ἄκουγαν. Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοση κάποιος ἄρχοντας τῶν Ἰουδαίων, πού τὸν κατάκρινε γιὰ τὶς παρανομίες του, σκότωσε τὸν Ἰεζεκιήλ. Οἱ Ἰουδαῖοι θρήνησαν τὸ θάνατο τοῦ προφήτη τους καὶ τὸν ἔθαψαν μ' εὐλόβεια.

6. Ὁ προφήτης Δανιήλ

Μαζί μὲ τὶς τόσες χιλιάδες αἰχμαλώτους πού πῆρε ὁ Ναβουχοδονόσωρ στή Βαβυλώνα, ἦταν κι ὁ προφήτης Δανιήλ, μὲ τρεῖς ἄλλους θαυμάσιους νέους, τὸν Ἀζαρία, τὸν Ἀνανία καὶ τὸ Μισσαήλ. Καὶ τοὺς τέσσερες αὐτοὺς νέους ὁ Ναβουχοδονόσωρ πῆρε στὸ παλάτι καὶ τοὺς μόρφωσε μὲ τοὺς καλύτερους δασκάλους, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους του. Ἔτσι ὁ Δανιήλ, πού ἦταν προφήτης, ἔμενε στὸ παλάτι κι ἀργότερα ἀνάλαβε τὴ διοίκηση τῆς Βαβυλώνας. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πῆραν κι αὐτοὶ μεγάλα ἀξιώματα κι ὁ βασιλιάς τοὺς ἐκτιμοῦσε πολὺ.

Οἱ Βαβυλώνιοι ὅμως ἀξιώματοῦχοι κι οἱ αὐλικοί, ζήλευαν πολὺ τοὺς τρεῖς νέους Ἰουδαίους πού εἶχαν τὴν εὐνοια τοῦ βασιλιᾶ καὶ σχεδίαζαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Ἐτοίμασαν λοιπὸν μιὰ διαταγή, πού τὴν ὑπόγραψε ὁ βασιλιάς, κι ἔγραφε νὰ συγκεντρωθῇ ὁ λαὸς στὸ ναὸ τοῦ ψεύτικου θεοῦ Βήλου (Ἡλίου), νὰ προσκυνήσῃ μιὰ χρυσή εἰκόνα του. Ἐπειδὴ ἤξεραν ὅτι οἱ τρεῖς νέοι εἶναι πιστοὶ στὸ δικό τους Θεὸ καὶ δὲ θὰ προσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ Βήλου, ἡ διαταγή ἔγραφε πὼς ὅποιος δὲν προσκυνήσῃ θὰ ριχνόταν σ' ἓνα φλογερὸ καμίνι. Ὁ Δανιήλ πού θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ, ἔλειπε σ' ἄλλη πόλη κι οὔτε τὸν εἰδοποίησαν νὰ πα-

ρευρiscεται στο προσκύνημα τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ Βήλου.

Τὴν ὀρισμένη λοιπὸν ἡμέρα συγκεντρώθηκαν οἱ ἐπίσημοι κι ὁ λαὸς στὸ ναό. Μόλις ἀκούστηκαν οἱ σάλπιγγες νὰ ἤχου, ὅλοι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὴν εἰκόνα καὶ μόνον οἱ τρεῖς νέοι στέκονταν ἀκίνητοι.

Ἐκπληκτος ὁ Ναβουχοδονόσωρ διατάσσει τοὺς νέους νὰ προσκυνήσουν, μὰ ἐκεῖνοι ἀρνήθηκαν λέγοντας πὼς ἡ θρησκεία τους ἀπαγορεύει νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα τῶν ψεύτικων θεῶν, παρὰ μόνον τὸν ἀληθινὸ Θεὸ τῶν πατέρων τους.

Ἡ θαρραλέα αὐτὴ ἀπάντηση τῶν τριῶν Ἰουδαίων, προκάλεσε τὴν ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ κι ἔτσι ὁ Ναβουχοδονόσωρ διάταξε καὶ τοὺς ἔρριξαν στὸ φλογερὸ καμίνι νὰ καοῦν. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀόρατος ἄγγελος στάθηκε ἀναμεσὰ τους, τοὺς προφύλαξε ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ τὸ καμίνι ἔγινε δροσερό. Οἱ τρεῖς νέοι, περικυκλωμένοι τότε ἀπὸ τὶς φλόγες, ἔψαλλαν γλυκύτατους ὕμνους καὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό.

Ὅλοι σάστισαν μ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπαν τὰ μάτια τους. Ἀπίστευτο, μὰ ἀληθινό. Βουβὸς ἀπὸ τὸ θαῦμα ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἔκαμε νεῦμα στοὺς δημίους κι ἔβγαλαν τοὺς νέους ἀπὸ τὴ φωτιά. Τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν ἄστράφταν ἀπὸ τὴ χαρά, ὁ βασιλιὰς τοὺς συγχάρηκε γιὰ τὴ σωτηρία τους καὶ τοὺς ἔδωκε μεγαλύτερα ἀξιώματα.

7. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Ἵστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ναβουχοδονόσορα ἔγινε βασιλιὰς τῶν Βαβυλωνίων ὁ γιὸς του Βαλτάσαρ κι ἦταν ἀσεβὴς στὸ Θεὸ ποὺ πίστευε τελευταῖα ὁ πατέρας του. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε. Ἔτσι ὁ βασιλιὰς τῆς Περσίας Δαρεῖος κατάλαβε τὴ Βαβυλώνα καὶ μαζὶ μ' ἄλλους αἰχμαλώτους ἔσφαξε καὶ τὸ βασιλιὰ Βαλτάσαρ.

Σὰν ἐγκαταστάθηκε στὴ Βαβυλώνα ὁ Δαρεῖος, γνώρισε τὸ Δανιὴλ κι ἐπειδὴ τὸν ἐξετίμησε δὲν τὸν πείραξε. Κι ὅχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ τοῦ ἔδωκε μεγάλη θέση στὸ κράτος. Τὸν ἔκαμε ὑπουργό, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Ὁ Δανιὴλ ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά του γιατί ἦταν φωτισμένος ἄνθρωπος καὶ πολὺ δίκαιος.

Οἱ ἀξιωματοῦχοι ὅμως Πέρσες κι οἱ αὐλικοί, ζήλεψαν τὴ δόξα τοῦ Δανιὴλ καὶ τὸν συκοφάντησαν στὸ βασιλιά ὅτι δὲ σέβεται τίς διαταγές του. Ἐκεῖνος πίστεψε καὶ τὸν ἔρριξε σ' ἓνα λάκκο πού ὑπῆρχαν ἑπτὰ λιοντάρια. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἄφησε τὸ Δανιὴλ νὰ χαθῇ. Ἀμέσως ἔστειλε ἀόρατο ἄγγελον, ἔκλεισε τὰ στόματα τῶν λεονταριῶν κι ἐκεῖνα ἔγιναν ἡμερα καὶ ἡσυχά. Ὁ Δανιὴλ γονατιστὸς τότε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λιοντάρια, ἔψαλλε γλυκύτατους ὕμνους καὶ δόξαζε τὸ Θεὸ πού τὸν ἔσωσε.

Ὁ Δαρεῖος βλέποντας τὸ θαῦμα, κατάλαβε τὸ σφάλμα του. Διάταξε τότε νὰ βγάλουν τὸ Δανιὴλ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ ρίξουν ἐκεῖ τοὺς συκοφάντες του. Πρὶν καλὰ-καλὰ πέσουν ἐκεῖνοι στὸ λάκκο, τὰ λιοντάρια ἔπεσαν ἐπάνω τους καὶ τοὺς κατασπάραξαν.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Δανιὴλ ἀποκαταστάθηκε στὴ θέση του κι ἔγραψε πολλὰς προφητεῖες. Ὁ ἴδιος προφήτεψε πὼς τὸ περσικὸν κράτος θὰ καταλυθῇ ἀπὸ τὸ Μεγάλον Ἀλέξανδρον καὶ πὼς ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τοῦ προφῆτη Δανιὴλ στὶς 17 Δεκεμβρίου.

8. Ὁ Ἰωνᾶς

Ὁ Ἰωνᾶς ἔζησε 300 περίπου χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Δα-

νιήλ καὶ καταγόταν ἀπὸ τῆ φυλῇ τοῦ Ζαβουλών. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Ἀσσύριοι εἶχαν πέσει στὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἁμαρτία. Ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸν Ἰωνᾶ νὰ πάη στὴ Νινευή, πρωτεύουσα τῶν Ἀσσυρίων, νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς κατοίκους στό σωστὸ δρόμο.

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως φοβήθηκε τοὺς Νινευῆτες κι ἀντὶ νὰ πάη στὴ Νινευή, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο καὶ ταξίδευε γιὰ τὴν Ἰσπανία. Ὁ Θεός, βλέποντας τὴν παρακοή τοῦ Ἰωνᾶ, ἔστειλε μεγάλη τρικυμία στὴ θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο κινδύνεψε νὰ βουλιάξῃ.

Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου παραξενεύτηκε γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ κι ἔκανε προσευχὴ στὸ Θεὸ νὰ πάψῃ ἡ τρικυμία. Ἡ τρικυμία ὅμως ἐξακολουθοῦσε καὶ μάλιστα μὲ μεγαλύτερη ὁρμή. Τότε κατάλαβαν πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες θὰ ἦταν ἀσεβὴς κι ἔρριξαν κλῆρο νὰ τὸν βροῦν. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή κοιμόταν ξένοιαστος κάτω στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου. Τὸν ξύπνησαν λοιπὸν, ἐκεῖνος παραδέχθηκε ὅτι ἦταν ἡ αἰτία τῆς τρικυμίας καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἀμέσως ἡ τρικυμία ἔπαψε κι ἀπλώθηκε γαλήνη.

Μὰ ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ χαθῇ ὁ Ἰωνᾶς. Μόλις λοιπὸν ἔπεσε στὴ θάλασσα, ἔστειλε ἓνα μεγάλο ψάρι καὶ τὸν κατάπιε. Στὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες. Στὸ διάστημα τοῦτο μετανόησε καὶ, τότε, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ τὸ ψάρι τὸν ἔβγαλε στὴν ξηρά.

Ὁ Ἰωνᾶς ἀφοῦ βιάδισε τρεῖς ἡμέρες, ἔφθασε στὴ Νινευή. Ἐκεῖ δίδασκε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ μετανοήσουν γιὰτὶ ἀλλιῶς, ἔπειτα ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὁ Θεὸς θὰ κατὰστρεφε τὴν πόλη. Οἱ Νινευῆτες ἄκουσαν τὸν προφῆτη Ἰωνᾶ, ἔκαναν νηστεία 40 ἡμέρες καὶ μὲ προσευχὲς παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ. Ὁ Θεὸς εἶδε τότε τὴ

μετάνοια τῶν κατοίκων, τοὺς συγχώρεσε καὶ δὲν κατάστρεψε τὴν πόλιν τοὺς.

Τὸν τάφο τοῦ Ἰωνᾶ δείχνουν κοντὰ στὴν ἀρχαία Νινευὴ κι ἡ μνήμη του γιορτάζεται στὶς 11 Δεκεμβρίου.

I. K.